

מלכות

Σ. 117 *circulare*

Σ_1 131' Σ_2 120' Σ_3 110' Σ_4 100' Σ_5 90' Σ_6 80' Σ_7 70' Σ_8 60' Σ_9 50' Σ_{10} 40' Σ_{11} 30' Σ_{12} 20' Σ_{13} 10' Σ_{14} 0'

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΤΑ ΔΥΟ ΜΗΛΑ

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Είδα μία περιφωρημένη μιλιά.

νερόπετος στην πλάση...

Ξαφνικά να έμπρος στο δρόμο του, ένα μικρό περιβολάκι χριστιανού, μ' ένα χαμπλό σπιτάκι και μία μπλίτσα, φορτωμένη μεγάλα, δλοστρόγγυλα υπλά, άκονα πείσινα, μα πού για πρώτη φορά έβλεπε ο Πασσάς, τόσο μεγάλα και τόσο πολύ προκλητικά, λαχταριστά «γούλατα».

Ο Πασσάς διάταξε άμεως να του φέρουν τον περιβολάχη, Πρασινόχρηνος ο αν λάχανο, από το φόβο του, πήρε ο Γέρω-Μπρος ο νοικοκύρης τις μπλίτσες.

— Δική σου είνε η μπλιά;

— Δική μου, άφέντη μου, μ' αν δεν την θέλεις, να την κόψω.

— Όχι. Μ' άρεσει. Είνε πολύ καλή.

— Τότε να σου την φέρω, Μπέν μου!

Ο Πασσάς έγέλασε.

— Όχι μπρέ μπουνταλά! Ήρατα μύλα έχει. Πώς γίνεται αυτό; Τέτοια μπλιά, πρώτη φορά βλέπω εδώ πέρα! Από πού την έχεις;

— Μπόλι της Αχρίδας. Κάτι μύλα, Μπέν μου, πού να τα τρώνε μόνο οι Πασσάδες.

— Καλά άμα γείνουν, να μου φέρεις δυο στο Σαράνι.

Στάθηκαν η καρδιά του Γέρω-Μπρος. Έλαος χωριάτης, άπλος και ήσυχος, ο αν το νεράκι της πηγής, πού ζούσε εκεί με τα λαχανικά του, άγαπώντας τα ζώα άπου τον βοηθούσαν εις την άργασία του και την γη, πού του άποδίδε τους κόπους του πενταπλάσιους. Τα λαχανικά ήσαν τα παιδιά του, ο γαϊδάρος του ο καλλίτερος ο φίλος του. Τίποτε άλλο άπό τον κόσμο δεν ζήσούσε. Μόνο να μη του βρίζουν τον «σύντροφο»! και να μη περιφρονούν το γαϊδάρο του.

Τι σου κάνουν τα γαϊδούρια και τα βρίζεις, βρέ; έλεγε στον γείτονα του, τον Σπυριδάκη, τον άγωνιάτη. Είλοι καλλίτερος άπό τα γαϊδούρια, σύ; Μεθούν με ούζο τα γαϊδούρια, ο αν και σέ; Γελούν τον κόσμο τα γαϊδούρια, στο άγώνι; Κλέβουν κατοικία, ο αν την άφεντιά σου; Δουλεύουν μ' όλομνη και με φιλοτιμία; Το «κοπέλλι σου» ο αν το χτυπάς θα σου φέρη, το γαϊδούρι, δυο το χτυπάς και τόσο σέ δουλεύει. Και τι ζητεί άπό μας; Ξερά άγκάθια στα χωράφια, και ξάστερο νεράκι άπό την πηγή. Μονάχα ξάστερο νεράκι. Γιατ' είνε παστικό έλόγον του, δεν είνε ο αν κι' έμης, πού βουτάμε την μύση μας σέ όλα τα μουνταγεμένα!

Μανιακός εις τα λαχανικά του και τα δένδρα του, ζήσούσε παντού από τους πεύκο καλούς και «μ' π' ό' λ' α'» διαλεχτάνα τα έξενεγνίστη. Έτσι επήνυε και μπόλια άπό την Αχρίδα και από τους άπό την Κεφαλονιά, και φάγα ο-δακινιών άπό την Ζάκυνθο, και πο ο ο τ ο κα

— Πίνουν ούζο, ο αν κι' εμένα;

Λαμπρή ήμερα, γιορτινή. Ο ήλιος σκόρπιζε χαρά κι όρεξη στην ύπαιθρο. Ο οδοντός ήσαν ήσυχος και γαλανός, ο αν το δελτάκι, όταν άποφάσιζε ο Πασσάς, να βγή έξω άπό την πόλι να περπατήσει. Καβάλλα σ' άλογό του το χυτό, πού γιάλιζε στον ήλιο, με την άκολούθια του και τους άποπιστές του, πέρασε τις γειτονίες και βγήκε έξω στους «μπαχτσέδες». Πράσινα τα φύλλα, άπάντα στα δένδρα, νέα, καθαρά, λουλούδια γεμάτα τα «στρατώνια», μία άνδρα δροσιάς και

λίδες άπό την Αχρίδα.

Κι' έτσι ο τρώμος του κείνο το πρωί, πού άξάρνα τον ζήλο ο Πασσάς, έγινε μέσα του χαρά και άκονοποιό του!

Γύρισε και κοίταξε με εύγνωμοσύνη την μπλιά, πού βάταξε μέσα στα φύλλα της, τα παχυντά και άγονα, και άλοστον γούλα παιδάκια της, ο αν στοργική μπερά και γελαστή και άσχαρη. Και της άπέτεινε το λόγο, ο αν σέ φίλη πού τον έπαισε ο αν σέ «καλή» πού την λατρεύει και περιμένει ένα λόγο της γλώσσας.

Για δέ μιλάς, μιλίτσα μου, για δέ μιλάς, μιλιά μου!...

Κ' ως άπάντησι η μπλιά, του έδειχνε το φορτίο των καρπών της, θερμένους άπό τους νέους της χυμούς μεγαλωμένων της δικές του τις φροντίδες...

Πέρασε κάμποσος καιρός.

— Ένα πρωί ο Γέρω-Μπρος παρουσιάστηκε εις τον Πασά.

— Σαμπαλαχερουλοσόν, πασά! Έφέντη!

— Τι με θέλεις, μωρέ;

— Σού έφερα τα δυο μύλα της μπλιάς πού όρισες!

Κι' άνοιξε το σακκούλι του και έβγαλ' άπό μέσα δυο μύλα μεγάλα, και μορφοβολούντα, χυσομένα άπό την μία μεριά, κοκκινούμυγούλα, φωτιά άπό την άλλη, δυο μύλα κασταρόγγυλα, λαχταριστά, χυσοά, ο αν δυο βώλοι καθαρού χυσοαριού, έρυθροά ο αν νεροπαλές παρθένης.

Αιγούδιωσε ο Πασσάς.

— Άπλώσε το χέρι του, πήρε το ένα μύλο, τόσο προκλητικό και γυαλιστό, πού τον μεθούσε με την μαρωδιά του, και έκαρε δυο μεγάλες δαγκασιές, βουτιάσε με όρεξη τα δόντια του εις τον χυμώδη και μορφομένη ούρα!...

Και έπειτα μασούσε με άπλοαν, τόσο μεγάλη άπόλαυσι, πού γλάρωσε τα μάτια, και τόσο ευχαριστήθηκε πού τον πλημύρισε η καλωσύνη και θέλει να ευχαριστήσει, να τιμήση και τον Γέρω-Μπρος, και τον άνεβασε έως κοντά του, εκείνον πού τον άνέβασε σις θέες γεισιούς του εξαιρετικού και πρωτόγυαλου αυτού καρπού!

— Το άλλο είνε, για σέναν, του είπε, δίδοντας το δεύτερο το μύλο. Κάτσε εδώ κοντά και έλα να τα φάμε μαζί οι δυο μας, ο αν δυο φίλοι.

Γκέλ Ούτσουρ!

Ο Γέρω-Μπρος, κάθισε ταπεινά στο κοντο-σκέλι, έβγαλε ένα σουγιά άπό την τσέπη του και άρχισε να καθαρίζει το μύλο, το δικό του.

— Μα! είπε ο Πασσάς, κοιτάζοντας τον κηπουρό να ξεφλουδίζει το μύλο, πράγμα, πού κατά την γνώμη του ήσαν και περιε-τέ τι; ο μ' μπαχτσέζης της του βιλανέτου, είνε πού ντελικάτοι άπό μένα; Φάε το μύλο άπλος το τρώω και έγώ, πού μου το θέλεις και ξεφλουδισμένο.

— Ναί, Πασσά μου, ... και έσκυψε ο γέρω-κηπουρός, να Πασσά μου, έχεις δίκιο.

— Τότε γιατί το καθαρίζεις έτσι, μπουνταλά.

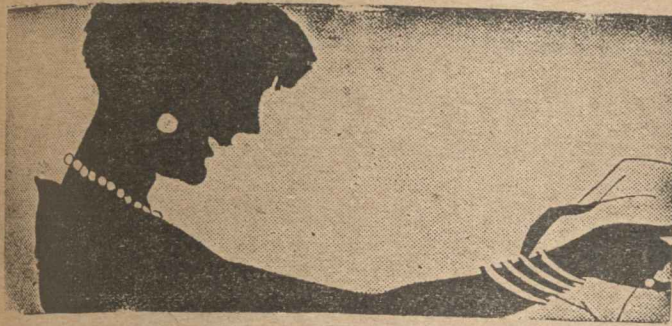
— Ναί, Πασσά μου, μεγάλο έχεις δίκιο, και ε' όνομι σου τρανό και δυνατό, μα ξέρεις, ένα άπό τα δυο μύλα, έπεισε, πού θώς τάκοβα, μέσα στο «φουσκί», στην κορυφή, πού είχα για τον κηπουρό, και ο αν δεν είξερα ποιά ήσαν άπ' τα δυο, είπα, ως κηπουρός το δικό μου!.....

Είπα κι' έγώ ως καθαριστή το δικό μου!

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Κάποιος γιατρός της Όρελάνης θέλοντας να δη τι άποτελέσματα και την δύναμη της φαντασίας του άνθρώπου έδωκε εις έκαστο άρρώστου να πιούν ένα ποτό άνάμικο άπό ζάχαρη και νερό. Ένα τέταρτο κατόπιν έτρεξε στο νοσοκομείο πού βρισκόταν οσων δλοι άντοι και τους είπε, ταραγμένος όδην, ότι κατ' άλλους έδωκεν ισχυρή δόσι έμετικού! Παρήγγειλε λοιπόν να φέρουν μία λέκάνη για καθένα άσθενή και περιμένει να δη τι άποτελέσμα. Άπό τους 100 λοιπόν άρρώστους οι άσθενείς κατελήφθησαν πράγματι ύπν έμέτου! Το παράδοξον δε είνε, ότι μεταξόν των ύπολειπομένων είκοσι, των άντισταθέντων στον έμετο, η περισσότερες ήσαν γυναίκες!

ΕΞΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Τού Δερουλέδ

Ο μεταφραστής μεταφράσας ένταλως στο Έλληνικό το ποίημα αυτό άνακαταστήσας τον Γάλλον ήρωα μ' ένα Έλληνα Ευζώνον.

Αν ήσαν δεκαετία χρόνον, παιδί πεπρωμένο, έλε χυροάνα μαλλιά, γλαρό, γαλάζιο μάτι, Μ' όλο άγάπη τη ζωή, κι' όλο χαρά γεμάτη, Άμύθητο άπ' το κακό, το μίσος δεν νοούσε, Ήταν καμιά το χουστό και τις καρδιές τρυπούσε, Είπε χυροάνα μαλλιά και γαλανό το μάτι, Κι' όλο άγάπη τη ζωή, όλο χαρά γεμάτη.

Και το παιδί έφίλησε την όρημή του μάνα Κ' ή δόλια μάνα τοόδοκε με πόνο την εύχή της, Γιατ' ή πατρίδα το 'ραξεν άξάρνον το παιδί της, Π' άκουσε μήνυμα πιερό, ο αν θλιβερό χαμπάνα.

Πώς κενται το χούμα της πατρίδας οί έχθροι της. Και το παιδί έφίλησε την όρημή του μάνα Κ' ή δόλια μάνα τοόδοκε με πόνο την εύχή της...

Με χήρας μαρμυριμένο το μέτωπο σκεπάζει, Και πει το μονάκριβο στο σύγγραμμα μονάχη... Τι πόσο τέτοιος χυροίμης και τι λαχτάρα θάχη, Μοί' ή μινάδες έξορνε: — «Καρδιά, παιδί μου» κοάζει.

— Μάνα, καρδιά! Κι' και μ' όστερο φίλι την άγκαλιάζει!... Με χήρας μαρμυριμένο το μέτωπο σκεπάζει. Και πει το μονάκριβο στο σύγγραμμα μονάχη.

Μα ο αν σέ ούχ το βουνο οροβόλης τ' άσκέρι... — Χριστέ μου! είπε, την καρδιά μου πήρανε μαζή του!

— Χριστέ μου! είπε, την καρδιά μου πήρανε μαζή του! Η 'σκέμνη της νύχτης πετ' με την νύχτη του!

Και το παιδί της έλεγε: — Η μάνα μου με έξορει, Σα γιος της θα το δειξώ 'γώ, μού' στη φωτιά καρτέρι!

Μα ο αν σέ ούχ το βουνο οροβόλης τ' άσκέρι: — Χριστέ μου, είπε, την καρδιά μου πήρανε μαζή του!

Το ελκώκη, ο αν θεός με στήθος πολεμούσε, Μά στο χυμώ α την καρδιά πώς βήχει το καμήνο!

Τούδ' ο μαυρός χυμώ, χυμώ και παραπονεμένο Και το 'λεγε: — Είλοι βαριά και χίνο' έδώ ποδοί!

Φύρε! Μ' άντι: — Όχι γαρ, άκόμα! Άπαρτοδοε. Το ελκώκη ο αν θεός με στήθος πολεμούσε.

Μα στο χυμώ την καρδιά πώς βήχει το καμήνο! Έγώ δε γέγω άπ' τον στρατό και χρόνια να περάσουν, Όσο οί Τοδοκοί τ' άγια πατόνε χούματά μας.

Κι' άπ' τοις ήτοας της λενθρίας δε διώζουν τ' άρματά μας. Πού να 'π' στον γυρομό, χούμα να με τρυπιάσουν.

Οί Τοδοκοί, μάνα, π' αν άλλου, άλλου να λημεριάσουν Τα στήθα τα περιήφαγα ποροούν να μ' άγκαλιάσουν!

Έγώ δεν φεύγ' άπ' το στρατό και χρόνια να περάσουν, Όσο οί Τοδοκοί τ' άγια πατόνε χούματά μας.

Για ήγο τοις λεβέντηδες, οί νίκες στεφανώνουν Κ' οί Τοδοκοί φεύγουν, χάνονται λαοί κνηρημένοι.

Μα σέ γαντάνα βρίζονται γερά ταμπουρωμένοι, Σ' αν άλεποδες π' άξάρνα στην τούπα τους τρυπιάουν.

Κι' άπ' και μέσα φοινά τα δα' α τους ξαμούνουν Για ήγο τοις λεβέντηδες οί νίκες στεφανώνουν.

Κ' οί Τοδοκοί φεύγουν, χάνονται λαοί κνηρημένοι. Ψηλά 'τε τα ταμπουρά τους κι' ο κάμπος δε μετριέται.

Έκει καρτέρι άγριο όλοδ' ο χάρος στένει, Όσοις χυροάνα γένεται και θεριανθοειμένη.

Η λεβεντιά του διαλεχτού οντόγματος χαλιέται, Γιατ' κορυά, ποδοκιά και άνδρα χτυπάται!

Ψηλά 'τε τα ταμπουρά τους κι' ο κάμπος δε μετριέται. Έκει καρτέρι άγριο όλοδ' ο χάρος στένει...

Το ελκώκη έπεισε! το πήρε μαύρο βόλι... Μα ένας γέρος πού στρατό το σήκωσε στη οάχη... Αν έβρει το κακόμορο ποιάς έλασε τη μάχη!

Κι' ο χάρος του έλχόμνη την έμφορμή τον όλη; Θαμνίσουν τα μάτια του... άλοι σέ πομαρδία! Το ελκώκη έπεισε! το πήρε μαύρο βόλι.

Μα ένας γέρος - ελκώνας το σήκωσε στη οάχη!... Κι' ο χάρος άπό της φωτιάς τη βοροταραποάλη, Σ' αν βάναυα ρεματάρι τον όρμω ην έαλλόει...

Η ΕΡΥΘΡΑ ΨΥΧΗ

Τού κ. Χαρίλ. Παπαντωνίου

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Διότι το πραγματικό άπειρο είνε εκείνο, πού κινείται γύρω στον άιώνιο και υπέρτατο νόμο της καλλονής, και αυτογεννιέται σ' άδονιστικά κυκλώματά του, και παράγει το Φώς και τη Γραμμή, το Σχήμα και το Χρώμα, την Ψυχή και τη Σάρκα, τη Μορφή και το Συναίσθημα, την Εύπάθεια και τη Φιλία, τον Πόθο και τον Έρωτα, την Ήδονή και τη σκοτεινή άντανάχασή της, την Όδονή, το μόνο πού μας κάνει έμας τους άνθρώπους κατώτερους άπό το Θεό, πού είνε να μας χρησιμεύει ως στοιχείο της Γνώσης και της Τέχνης, όταν δεν έχουμε την πνευματική δύναμη να τις κρατούμε στο δημιουργικό ποσορισμό των. Διότι ο Θεός είνε ήδονή άτελείτητη, πού δεν πέφτει ποτέ άπό τον έαυτό της, αλλά έαπλώνει και ήρπαιει την έντασή της προς το Άπειρο.

Ω, μ' άγιάσες χτές, στα ίδια μέρη, στο δάσος, στον όρθηκόν, όπτασιασμό του μαρμαρένιου Σταδίου σ' τις δάδες του Ίλιου-σου — πού πλανιούνται άκόμα, για τα μάτια του πνεύματος, και θα πλανιούνται στην άιωνιότητα οι ώραιες ψυχές και τα όρατα σήματα των άρχαίων έφίλων —, μέσα στο χυσοό χόνεμα του φεγγαριού, πού ελκεν άρχισι να γέρονει προς τον ευγενικό θάνατό του — εΐταν η πρώτη νύχτα ύστερ' άπ' την πανσέληνο — άνάμεσα σ' τις πλαστικές συνθέσεις του φωτός και της σκιάς, σ' αναλυτικά έκείνα συναντήματά των άπάντων στα μάμαρα και στα ύψωματα και στα δέντρα και σ' τις γωνίες και στα σκεπτικά κτίρια... Ω, τι γλυκερή, τι νοσταλγική, τι μαγγανενικά και έλνυτικά θλιβερά εΐταν η νύχτα αυτή, νύχτα για ψυχικό δράμα, για ψυχική μετουσίωση, για ώρατο κι' άνακουφιστικό θρήνο των καρδιών, για πόνο ίερο και άιώνιο, για πνέσιμο και άποθέωση του Πόθου μέσα σ' τη λυγμική συγγίνηση άπό την αίσθηση και την άπόλαυση του Ήραίου — του Ήραίου, του ένοσχωμένου σ' συναισθητικό κι' αισθαντικό πλάσμα, διότι άλλη μορφή και άλλη ζωή και άλλη κίνηση και άλλη άπόλαυση καλλονής άπ' αυτή δεν ύπάρχει! Τι νύχτα εΐταν αυτή, όπως μου την παρουσίασες χτές. Σού έδωγα τα λεπτά και τρυφερά χεράκια σου, τον πλουσιώτατο και χυματιστικό κορμό σου, σου άνατάνα την πλούσια μαρφή κι' άκαταβήτη κόρη σου, σου φιλοσοφία το θανιαστό και μαλακό λαμό σου, έγενα το κεφάλι μου στο στήθος σου, πού μουσκόβλαγε σά γιοτά.

Και σου έλεγα... Τι σου έλεγα; Άκουσες ποτέ σου ώραότερα και παθητικότερα λόγια; Άπό πού έβγαζαν; Μού τάβαλε στη συνέληψη — στην καρδιά και στο πνεύμα — η αίσθησή σου, η έξομολόγησή της θλίψής σου, της άνησυχίας σου, των πόθων σου, των λαχταρισμών σου, των πόνων σου, των άμαρτιών σου — έχεις και σ' άμαρτίες; — η ιδιική σου λευκή κι' ευγενική κι' αιδεσιματώ σκέψη, το παρθενακό συναίσθημά σου, η λαύρα του πάθους σου, η μαγγανεντική άδυναμία της νύχτης σου.

Και πήγαμε στο Στάδιο... Έκει σέ έστησα ως κατηχούμενη, μπροστά στον άνεμοβλακόν άντον Ναό, για να φωτισθείς τη βοή της άρμονίας και της ζωής — της ζωής των ώραιων νέων — πού έδονταν άπό το βάθος και τις θαμβρωτικές έκτάσεις του, και μελοδοή-νεν στα έκστατικά πνευμάτά μας...

(Ακολουθεί)

Μου χαίρει άπό μακρόν ο χάρος στο κανόνι Άγά! άγά! τρομαχτό σπράχνι το κεφάλι. Και η σφαιρική του ματιά σπινθηροβάλλει πάλι...

Κι' ο γέρος άπό της γοητιάς τη βοροταραποάλη, Σ' αν βάναυα ρεματάρι τον όρμω ην έαλλόει...

— Πού είν' οί Τοδοκοί; Γαυώσα για πές μου, πές μου ποιάς; Τους πήραν τούτη τη φωτιά; τους πήραν οί δικοί μας;

Είμεθα μεις οί κηρύται και είν' αγκυλωτοί μας... Άλοι! τα χείλη φοβόσα του γέρον σπινθηροέ.

Κι' ο γέρος με μάτια και φωνή πού θάνατο μνησάε: — Πού είν' οί Τοδοκοί; τον ορώ! Είρησα πές μου ποιάς;

Τους πήραν τούτη τη φωτιά; τους πήραν οί δικοί μας; Κι' ο γέρος Ελκώνας τον ήρω, με άγιο γέμα κοάζει!

— Τους πήρες σ' τη λεβεντιά μου, τους ήξεες σ' νικήσει! — Α, πάμε με σ' τη μάνα μου να με γλυκοκλήση.

Να με γλήψη νικήσι!... Μα η λαύρα του ήρπαιε!... Χύνη χαμόγελο ήλιο και η ψυχή του ήρπαιε!...

Κι' ο γέρος Ελκώνας τον ήρω, με άγιο γέμα, κοάζει! — Τους πήρες σ' τη λεβεντιά μου, τους ήξεες, σ' νικήσει!

Μετφρ. Κλ. Τριανταφύλλου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ

Ο Μπωντλαίρ και ο σπιτονοικοκύρης του. «Δεν κάμνω τίποτε. Άπλως κέβω ζύλα και δέρνω την φιλενάδα μου!... Τέ πο... στυμ... αλλά Γκαίτε! Τά βάσανα του ράφτη. Μπωντλαίρ και Μπαμπίλ. «Έφχαγε μυαλά μικρού παιδιού...» Ο Μπωντλαίρ... με πράσινα μαλλιά! Ο Μπωντλαίρ και ο πατριός του. Είς την επαρχίαν. Περιπάτο μ' έναν... κάρουρα!

Ο δπέρροχος ποιητής των «Ανθέων του Κακού» διπρόξε από τους πλέον ιδιοτροπούς και τους πλέον εκκεντρικούς ανθρώπους της εποχής του. Πλείστα ανέκδοτα αναφέρονται περί αυτού, δείκνυοντα την μανίαν του να τὰ βάξη μ' όλον τὸν κόσμο. Έξ αυτών αποσπώμεν χάριν τῶν ἀναγνωστών μας τὰ κατωθί:

Μιά μέρα στὸ Παρίσι ὁ νοικοκύρης ἐνὸς σπιτιοῦ δπου ἔμενε ὁ Μπωντλαίρ, τὸν βρῆκε καὶ τοῦ παρεπονέθη ὅτι κάμνει στὸ δωμάτιό του τρομερὸ θόρυβο.

— Δὲν ἐγγνώμ, τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀπάντησε μ' ἕναν τόνο εὐγενικὸν ὁ ποιητής. Εἰς τὸ δωμάτιόν μου δὲν κάμνω, παρὰ ὅ,τι γίνεται στὰ δωμάτια ὅλων τῶν καθὼς πρέπει ἀνθρώπων.

Με συγχωρεῖτε, παρετήρησε ὁ νοικοκύρης· ἐμεῖς ἀκούμε ἐπιπλὴν μετὰκινῶνται, ποδοκτυπῶματα, φωνές, ὅλες τῆς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, ἐξηκολούθησε ὁ Μπωντλαίρ, μ' ἕναν τόνο ἔφρο πλεόν, ὅτι τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν δὲν συμβαίνει στὸ δωμάτιό μου. Άπλως κέβω κάποτε ζύλα καὶ σέρνω καταγῆς ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν φιλενάδα μου. Άλλὰ αὐτὰ, κύριε, συμβαίνουν, ὅπως ἔχετε, ὁ ἅλα τὸ σπιτιοῦ τοῦ κόσμου, καὶ δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ μοῦ κάνετε παρατηρήσεις!...

Ο Μπωντλαίρ ἐκάλεισε κάποτε στὸ σπῖτι του ἕναν ράφτη. Ἦθελε νὰ φτιάξῃ ἕνα κοστούμι γαλάζιο, με κομμὴν μετὰλλινα, ὅμοιο μὲ τὸ περίφημο κοστούμι ποὺ φοροῦσε στὰ νεῖατα του ὁ Γκαίτε καὶ μὲ τὸ ὅποιον εἶνε ἀπεικονισμένος σὲς γεγραμμένες πίπες ἀπὸ πορσελάνη. Μὲ τὸν ράφτη συνεντῆθη ἐπανειλημμένως, ἀλλ' ὁ ποιητής δὲν ἔμενε ποτὲ εὐχαριστήμενος. Πότε τὰ μανίκια δὲν ἐχομῆναι ἀρκετὲς πτυχές, πότε ὁ γιακάς δὲν ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλός, πότε τὸ σακάκι ἦτο πολὺ κοντὸ. Ο Μπωντλαίρ ἤθελε νὰ τοῦ κἀν ὁ ράφτης ἕναν γιακά μὲσα εἰς τὸν ὅποιον, τὰς θυελλώδεις ἡμέρας, νὰμπωρὴ νὰ κρῖβῃ τὸ κεφάλι του, ὅπως ὁ σαλιγκάρος στὸ καυκί του. Ἐπὶ ὁκτὼ ἡμέρας ὁ ράφτης, ἀποδοκίμζοντας ἢ ἐπινέδοντας τοῦ ποιητοῦ, τραβῶσε χαργαμιατὲς μὲ τὴν κιμωλία στὸ μπλὲ κοστούμι. Τέλος, καθάρθωσαν νὰ φθάσουν ὁ ἕνα ἀποτέλεσμα σχεδὸν ἱκανοποιητικόν. Ο Μπωντλαίρ ἐφόρεσε τὸ κοστούμι, τὸ ἐξήτασε, κτετάχθηκε στὸν καθρέφτη, ἔκανε μερικὰ βήματα καὶ κατόπιν στεγρόμενος πρὸς τὸν ράφτη, τοῦ εἶπε μ' ἕνα ὕψος γλυκὺ καὶ ἀφελές:

— Κάνετε μου δώδεκα κοστούμια ὁὼν κ' αὐτὸ, παρακαλῶ... Θὰ σὰς τὰ πληρώσω διὰν ἐκκολιγθῶ!...

Ἄν ὁ ράφτης ἔπαθε συγκοπήν καρδίας ἀκούσας τὴν παραγγελίαν δὲν γνωρίζομεν, οὔτε καὶ ἡ ἱστορία τὸ ἀναφέρει...

Ἐνας ἀπὸ τοὺς στενοὺς φίλους τοῦ Μπωντλαίρ ἦτο καὶ ὁ ποιητὴς Θεόδωρος Μπαμπίλ. Μιά μέρα ποὺ συνεντῆθησαν, ἀφού συνομιλοῦσαν ὀλίγο, ὁ Μπωντλαίρ λέγει ἔξαφνα τοῦ Μπαμπίλ:

— Δὲν μοῦ λές, ἀγαπᾷς μου, δὲν θὰ σοῦ ἦτο εὐχάριστο νὰ κάνης ἕνα μάνιο μαζί μου;

— Μὰ πῶς, φίλε μου, εὐχαρίστως, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἀγαθὸς Μπαμπίλ. Καὶ εἰσπλᾶ ἀποφασιστικὰ μαζί με τὸν Μπωντλαίρ στὸ πρῶτο κατ'ὸς κατὰ λουτρῶν ποὺ ἐδρεθῇ ἐμπρὸς τῶν, καὶ ἐξήτησε ἕνα δωμάτιο μὲ δύο μανιτέρες. Ὅταν ἐμπήκαν καὶ οἱ δύο στὸ χλιαρὸ νερὸ, ὁ Μπωντλαίρ μὲ ἕνα ὕψος γλυκύτατα σατανικόν, εἶπε στὸν Μπαμπίλ:

— Τώρα ποὺ εἶσαι ἀνυπερδωπιστος, ἀγαπᾷς μου συνάδελφε, θὰ σοῦ διαβάσω μιά... πεντάπρακτι τραγωδία...

Μιά φορὰ ὁ ἕνα παριονὸν γεστοράν, κατὰμειστο ἀπὸ κόσμο, ὁ Μπωντλαίρ λαμβάνων ὕψος διηγηματικόν, ἤχισε νὰ λέγῃ μεγαλόφωνα στὸν συνδαιτημόνα του γιὰ νὰ τὸν ἀκούουν:

— Ἀφού, ποὺ λές, ἐσκότωσα τὸν δούτην μου πατέρα!...

Ἐννοεῖται ὅτι καθε ἄλλο παρὰ πατρικονίαν εἶχε διαπραξέῃ ὁ ποιητής.

Κάποτε ἄλλο τε, μέσα ὁ ἕνα γεστοράν

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ
LE VAMPIRE

Ἐσὸ ποὺ σὰ μιά μαχαίριὰ Μπῆκες στὴ μανῆρ μου καρδιά· Ἐσὸ, ὀλοστολίτη, τρελλή, Ποὺ ἦρθεσ ὁ δαίμονες πολλοὶ

Νὰ κάνεις χτήμα σου κ' ὄντὰ Τὰ μανῆρ μου συλλογικά· — Μικρὴ ποὺ μ' ἔχεις σὰ φονιά Δεμένο μ' ἄλντα οὐκονιά.

Καθὼς τὸν παίχτη τὸ χαρτί, Καθὼς τὸν μπέκρο τὸ κρασί, Καθὼς τὸ πῆμα τὸ οὐκονλήκι, Ἡ καρδία μου ποτὲ νὰ μὴ σ' ἀφίκει!

Ἄπ' τὸ φαρμάκι τὸ γοργό, Κ' ἀπὸ μαχαίρη κοφτερὸ Γόρφα θάρρος καὶ γιαιτείτ, Τὴν ποῖμα ἤσσει ἐλευτερείτ.

Λεπιδὶ καὶ φαρμάκι, ἄλλοι! Μοῦπαν μὲ χλεῖπν περισσὴ! — Βλάκα! δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ βρεῖς, Τὸν λυτρωτὸν ὅπου ζητεῖς.

Ἄν ἀπ' τῆς ἐμπούρας αὐτῆς Τὴ ζεύγλα ἐλόναρμ σε ἐμεῖς, Μὲ τὰ φίλια σου πάλι ἐσὸ Θὰν τῆς ζανδίνης ζωῆ!

Ἀπόδοσις Κ. Παράσχου

Ο Μπωντλαίρ

πάλιν, ἀπάνθονε τὴν ἐξῆς ἐρώτησι. ὁ ἕνας ἐντιμὸ ἀνέστη δημοσίον ὑπάλληλο ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ συντάξῃ μὲ τὸν ἐνδοξο ποιητὴ:

— Δὲν μοῦ λέςτε σὰς παρακαλῶ, ἐφάγατε ποτὲ σὰς μικρὸν παιδιὸν!...

Μιά μέρα ἐπῆγε ὁ Μπωντλαίρ στὸ σπῖτι τοῦ φίλου του λογογράφου Du Camp, μὲ τὰ μαλλιά βαμμένα... πράσινα. Ὁ φίλος τοῦ γνωρίζων τὴν μανίαν ποὺ εἶχε ὁ Μπωντλαίρ νὰ πορνεύῃ ἐκπληξὴν μὲ κάθε τρόπον, προσεποιήθη ὅτι δὲν ἀντελήφθη τὴν πρωτοφανῆ χρωματισμὸν τῶν μαλλίων του. Ὁ Μπωντλαίρ τότε πικραμένος ἐρωτᾷ αἰγνῆς τὸν φίλο του:

— Μὰ δὲ βλέπεις λοιπὸν τίποτε τὸ παρῆξνο σὲ μένα;

— Τίποτε ἀπολύτως.

— Καὶ διὼς τὰ μαλλιά μου εἶνε πράσινα, πράγμα ὅχι κοινὸν ὑποθέτω.

— Μὰ! ἀπάντησε ὁ Νεὺ Κάν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν, λίγο, ποῖος πλὴν, πράσινα μαλλιά. Ἄν τὰ μαλλιά σου εἶχαν χροῖμα οὐρανί, πολλὸ πιθανὸν νὰ μὴ πῆσαις τὸ πρῶγμα. Ἀλλὰ πράσινα μαλλιά ὑπάρχουν κατὰ ὅλην τὴν παριονιά κατέλλα.

Ο Μπωντλαίρ ἔξω φρενῶν ποὺ δὲν εἶχε καμὴν ὁῶσι νὰ ἐκπλήξῃ τὸν φίλο του ἔφυγε βροντῶν, πῖσω του τὴν πόρτα σὺν νὰ τοῦ εἶχαν κάνει καμὴν τρομερὴ προσβολή.

Μιά μέρα, ὁ ἕνα σαλόνι ὁ πατριός τοῦ Μπωντλαίρ Ὀπικ, τοῦ ἔκανε μπροστὰ σὲ πολλοὺς ἑταίρους μιά παρατήρησι. Ὁ Μπωντλαίρ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, σπικώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἐπέσπεσε τὸν Ὀπικ καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, προσπαθεῖτε νὰ μὲ ταπεινώσετε πρὸς τὸν ἀνθρώπου τῆς τάξεώς σας, μὲ διάφορες ἀποστάσεις γιὰ τοῖς ὁποῖς ἀπὸ λεπτότητα γελοῦν οἱ κύριοι. Ἀπομονεῖτε διὰ φανῆ ἕνα ὄνομα τὸ ὅποιον ἢ σὺνδύσας σας (ἢ μπερὰ τοῦ Μπωντλαίρ) ἔκανε πολλὰ κακὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ, ὄνομα πρὸς τὸ ὅποιον ἐκαθίσκη νὰ ἐπιβάλω τὸν σεβασμόν. Μοῦ ἔκάνετε μιά μεγάλη προσβολή. Οφείλετε, κύριε, νὰ μοῦ δώσετε ἱκανοποίησιν, διὰ νὰ ἐναντιῇ περιπτώσει θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς... σπαραχθῶ!

Κάποτε ὁ Μπωντλαίρ ἐκλήθη σὲ μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διευθύνσιν μιάς ἐφημερίδος. Καθ' ὅλην τὴν διαρκείαν τοῦ γεύματος τὸ ὅποιον παρετέθη πρὸς τιμὴν του καὶ τὸ ὅποιον παρεκδόθησαν οἱ κυριώτεροι μέτοχοι τῆς ἐφημερίδος διάφοροι καλοκάγαθοι οἰκογενειάρχαι, ὁ Μπωντλαίρ δὲν εἶπε οὔτε λέξι.

Ἐνας συνδαιτημὸν, περισσότερο περιεργὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἀνθρώπος ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μὲνῃ μὲ δεινὰς ἀπορίαις, ἀδυνατῶν νὰ ἐξηγήσῃ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ γενομένου διευθυντοῦ, ἐπέμνησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τὸν λόγον τῆς σιωπῆς αὐτῆς:

— Μὰ, κύριε Μπωντλαίρ, γιατί δὲν λέτε λοιπὸν τίποτε καὶ σεις; τοῦ εἶπε.

Τότε ὁ Μπωντλαίρ, ὁ αἰώνιος φαρμακὸς ἀπάντησε βραδέως καὶ ἀταράγως:

— Κύριε μου, γιατί σὰς ἐκπλήττει ἡ σιωπὴ μου; Μήπως δὲν ἤλθα ἐδῶ γιὰ νὰ γίνω δοῦλος τῶν ταπεινῶν σας πνευμάτων;

Τί θέλετε νὰ πῶ;

Κάποτε πάλιν ὁ ποιητὴς βῆκε στὸν δρόμον τοῦ Παρισιοῦ κρατῶντας δεξιῶν μ' ἕνα σπάγγο ἕναν... κάρουρα!...

Ἐραντιστής

Τὸ «Μπουκέτο» εὐρίσκεται στὴν εὐχέλων θέσι νὰ σὰς ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ἀπέκτησεν καὶ τὴν Αὐτοβιογραφίαν τοῦ ἀληθινῆς θεατρικοῦ συγγραφέως, ποιητοῦ, σατυρικοῦ μυθιστοριογράφου ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ὁποῖα ἐγράφη ἀπὸ τὸν πολυκαύστου λογοτέχνην ὀλίγον καιρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ τὴν ὁποῖαν ὁ ἕνα νὰ δημοσιεύῃ προσεχῶς.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

Πρόσωπα: ΦΡΙΞΟΣ, ὁ σύζυγος.
ΚΑΙΤΗ, ἡ σύζυγος.
ΤΟΤΟΣ, γιὸς τῶν πέντε ἐτῶν

Τραπεζοῦ. Ἐπίπλοισις μετρία. Τὸ τραπέζι εἶνε στρωμένο. Ὡρὴ γὰρ γὰρ τὸν μικρὸν.

ΤΟΤΟΣ, (μὲ φωνὴ παραπονιάρικη). — Μαμάαα...

ΚΑΙΤΗ. — Τ' εἶνε, παιδί μου;

ΤΟΤΟΣ. — Πότε θάρθῃ ὁ μπαμπᾶς;

ΚΑΙΤΗ. — Σὲ λίγο, παιδί μου.

ΤΟΤΟΣ. — Μαμά, πείνασα! Θέλω νὰ φάω.

ΚΑΙΤΗ. — Κάνε λίγη ὑπομονή. Ὅπου νάνα ἔφθασε ὁ μπαμπᾶς...

ΤΟΤΟΣ. — Μαμά, ποιεῖ ἡ κοιλίτσα μου!...

ΚΑΙΤΗ. — Καλὰ, καλὰ, τῶρα.

ΦΡΙΞΟΣ, (καταβάνων βιασικῶς). — Καλημέρα Τοτό, καλημέρα Καίτη, (τοῖς φίλοι). Εἰπαστε φρόνιμοι!

ΚΑΙΤΗ. — Πολὺ. Ἀν ἔκανε χαμμά ἀτάξια ὁ Τοτός σήμερα.

ΦΡΙΞΟΣ. — Μπαρῶ. (Με ἀσυγκράτητον ἐκδοκασμόν). Καίτη μου, ἔγω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ἕνα πολὺ εὐχάριστο νέο.

ΚΑΙΤΗ. — Τί; λέγε γρήγορα!

ΦΡΙΞΟΣ. — Σήμερα τὸ πρῶτό στήν τραπέζα, μὲ φωνάζε ὁ διευθυντής...

ΚΑΙΤΗ. — Ἐ λοιπὸν;...

ΦΡΙΞΟΣ. — Ἐ λοιπὸν...

ΚΑΙΤΗ. — Μὰ λέγε ἐπιτέλους!

ΦΡΙΞΟΣ. — Μοῦ εἶπε νὰ καθίσω.

ΚΑΙΤΗ. — Ἐ, κ' εἶπες;

ΦΡΙΞΟΣ. — Μοῦ προσέφερε ἕνα ταιγάρο, ἕνα ταιγάρο ἀνὰ χροῖον ἐπιστόμιον...

ΚΑΙΤΗ. — Ἐλα δά...

ΦΡΙΞΟΣ. — Μὲ συνεχίζω γιὰ τὴν ἐργατικότητά μου...

ΚΑΙΤΗ. — Τελειώνει, γιατί μὲ σταύρωσες.

ΦΡΙΞΟΣ. — Καὶ ἐπειτα. Κουράγιο γι' αὐτὸ ποὺ ὁ ἀκούσῃς... Ἐνα, δύο, τρεῖς!... καὶ ἐπειτα μὲ ἀνεκὸνισον τὸν προβιβασμό μου σὲ τμηματάρχην!

ΚΑΙΤΗ, (πίπτοντα σὸν καμάρ). — Φρίξο!

ΦΡΙΞΟΣ. — Μὴν κάνεις ἔτσι λοιπὸν, μὴν κάνεις ἔτσι, μὲ τρομάζεις.

ΚΑΙΤΗ. — Τμηματάρχης ἐσὺ!

ΦΡΙΞΟΣ. — Ναί, ἐγὼ!

ΚΑΙΤΗ. — Γιὰ νὰ σὲ κυττάξω.

ΦΡΙΞΟΣ. — Βρίσκεις ὅτι ἀλλάξα;

ΚΑΙΤΗ. — Ἐνάντιωσες.

ΦΡΙΞΟΣ. — Εἶνε ἀπὸ τὴ χαρά.

ΚΑΙΤΗ. — Δὲ μοῦ λές, τὸ εἶπες στήν ὑπηρετήρι;

ΦΡΙΞΟΣ. — Ὅχι ἀκούη. Πᾶν νὰ τῆς τὸ πῶ.

ΚΑΙΤΗ. — Κάθισε ἐδῶ. Τῆς τὸ λέμε τώρα ποὺ θάρθῃ γιὰ τὸ φαγητό. Θὰ σηκωθῶ ἐγὼ καὶ θὰ τῆς πῶ: «Σεβρίσες τὸν κ. Τμηματάρχην; Θέε μου! Τμηματάρχης σὺ; Καὶ πόσους ὑπαλλήλους θάρθῃ σὺ νὰ διατάγῃς σου;

ΦΡΙΞΟΣ. — Καμμά δεκαπενταριά. Καὶ τώρα ἂς κάτσουμε νὰ φάω (φίλει τὴν γυναῖκα του). Ἦσουν πάντοτε ἡ χαρά μου καὶ ἡ εὐτυχία μου. Εἰς μ' ἐνεθάρρυνες διὰν ἦμιον ἀπογοητευμένος.

ΚΑΙΤΗ. — Εἶχα ἐμπιστοσύνην στὸ μέλλον σου.

ΦΡΙΞΟΣ (Με ἐπεροποιήσιν ἀντοποιοῦσιν). — Καὶ ἔκαμνες πολὺ καλὰ. Ἄ! ἀλήθεια. Ἀγόρασα κ' ἕνα λαγέιο.

ΚΑΙΤΗ. — Εἶνε ἀστείον, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ γίνωμιν πολὺ γρήγορα πλούσιοι.

ΦΡΙΞΟΣ. — Καὶ γὰρ τὸ ἴδιον.

ΚΑΙΤΗ. — Καὶ ἔρεῖς, τὸ πρῶτο ποὺ θὰ πάρουμε θὰ εἶνε ἕνα αὐτοκίνητο.

ΦΡΙΞΟΣ. — Ἐ μὰ, φυσικά, διάβολε. Τμηματάρχης τραπέζης ποὺς αὐτοκίνητο, ἀκούστηκε ποτὲ τέτοιο πράγμα;

ΚΑΙΤΗ. — Βέβαια, βέβαια. Καὶ τί μάρα θὰ ἔχη;

ΦΡΙΞΟΣ. — Ὅσο γιὰ τὴν μάρα δὲν ἔχω ἀκούη. Τὸ πρῶτο ὅμως τὸ βόρρα κιόλα.

ΚΑΙΤΗ. — Ἀερὸν, ἔ, ἔ; Σέρω ὅτι εἶνε τὸ ἀγαπημένο σου χρώμα.

ΦΡΙΞΟΣ. — Στὸ αὐτοκίνητο θὰ κάνω ἐξαίρεσι. Θὰ τὸ πάρω μαυρίνιν.

ΚΑΙΤΗ. — Τρέλλα χρώμα.

Μαρῶ! Καὶ δὲν μοῦ λές ποῖος θὰ τὸ διευθύνῃ;

ΦΡΙΞΟΣ. — Ἐγὼ. Ἀμα φάω θὰ πᾶν νὰ συνεννοηθῶ μ' ἕνα σμῆμα γιὰ νὰ γάρχω ἀπὸ αὐτοκίνητο.

ΚΑΙΤΗ. — Βέβαια, βέβαια,

δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀναβάλῃς καθόλου. Καὶ δὲ μοῦ λές, τὸ καλοκαίρι θὰ κάνουμε ταξείδια;

ΦΡΙΞΟΣ. — Ἄκου λέει. Ἀμ θὰ κάνουμε καὶ τίποτε ἄλλο;

ΚΑΙΤΗ. — Ποῖον «Κεραυνό»;

ΦΡΙΞΟΣ. — Ἀγα γούρα. Τὸ αὐτοκίνητό μου, καὶ μὲν. Τὶ διάβολο, ἀβάφτιστο θὰ τ' ἀφήσουμε;

ΚΑΙΤΗ. — Ἐχεις δικαίον. Ἐξέχασα. Θὰ τρέχουμε σὺν μεθυσμένοι... Θὰ πετοῦμε...

ΦΡΙΞΟΣ. — Ναί.

ΚΑΙΤΗ. — Χρυσέ μου! Δὲ μοῦ λές θὰ πέρνομε μαζί μας καὶ τὸν Τοτό;

ΤΟΤΟΣ. — Ἡ κοιλίτσα μου!

ΚΑΙΤΗ. — Τρέλλῃδες; Ὅταν ταξιδεύω μὲ αὐτοκίνητο δὲ μοῦ ἀρέσει ν' ἀκούω φωνές καὶ κλάματα...

ΤΟΤΟΣ. — Ἡ κοιλίτσα μου!

ΚΑΙΤΗ. — Τώρα, παιδί μου. — (Στὸν ἄνδρα τῆς). Μὰ ὁ Τοτός εἶνε ἡσυχο παιδί.

ΦΡΙΞΟΣ. — Τὸ αὐτοκίνητο μεταβάλλει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου.

ΚΑΙΤΗ. — Ὅστε λοιπὸν θάρουμε αὐτοκίνητο μὲ δύο θέσεις;

ΦΡΙΞΟΣ. — Ναί.

ΚΑΙΤΗ. — Τότε ἀγόρασε μιά Ρόλλε.

ΦΡΙΞΟΣ. — Δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ Ρόλλε.

ΚΑΙΤΗ. — Ἐχεις ἀδίκον.

ΦΡΙΞΟΣ. — Δίκαιον ἢ ἀδίκον, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

ΚΑΙΤΗ. — Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔχω δεῖ κατὰ θανάτωσιν Ρόλλε.

ΦΡΙΞΟΣ, (χτυπῶντας μὲ τὴν γροθιά τὸ τραπέζι). — Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσουν τὰ Ρόλλε.

ΚΑΙΤΗ. — Μοῦ μιλεῖς μ' ἕναν τρόπο...

ΦΡΙΞΟΣ. — Ἀρκετὰ κουβεντιάσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

ΚΑΙΤΗ. — Βλέπω ὅτι δὲν σὲ μέλλει νὰ μὲ δυσχερεστήσῃς.

ΦΡΙΞΟΣ. — Ὅταν λέω κατὰ, τελειώσε, αὐτὸ θὰ γίνῃ!

ΚΑΙΤΗ. — Ἄν σὲ στενοχωρῶ καὶ γὰρ στὰ ταξείδια σου, μπορεῖς νὰ ταξιδεύης μόνος.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό αίμα του ανθρώπου αυτού τρέχει ακόμα και λίγο έλλειψε να ξεφυγίσει από το ξύλο που του δώσατε. Τι θέλετε περισσότερο; Δικαιοσύνη; Τότε μηνύστε τον στους δικαστές...

— Δέ βαρύνει! και μήπως υπάρχουν δικαστές για μας, φώναξε κάποιος ξεχωρίζοντας από το πλήθος. Τα πολλά λόγια βλάπτουν, Πλουσέτ. Παράδοσε μας τον ιερόσυλο και σύ πήγαινε να φτιάξεις τη μύθο σου.

Μιά άστραπή έλαμψε μέσ' στα μάτια του Πλουσέτ. 'Αναγνώρισε στο πρόσωπο αυτού που μιλούσε τον άντραστή του, τον Στέφανο το Στραβοχέρη, ο οποίος είχε συνέλθει από το ξόφραρο χτύπημα του Διέγου Διάζ.

— Εμπρός! αποφάσισε, μικρό μου φίλε, εξακολούθησε ο Στραβοχέρης, ο προστατευόμενός σου, έτσι ή αλλιώς, θα πέσει στα χέρια μας. 'Επλήρωσε πολλούς από μας και εγώ ο ίδιος έχω τα σημάδια του.

— Σου έκανε πολύ καλά, αφού ήθελες να τον κρεμάσεις, απάντησε ο Πλουσέτ. Την ημέρα που θα σε κρεμάσουν έσένα, Στραβοχέρη, — κι αυτό θα γίνει πολύ γρήγορα, γιατί, παρ' όσα λές, υπάρχουν ακόμα δικαστές στην Τουρραίνη — την ημέρα που θα σε κρεμάσουν, λέω, θα δούμε με ποιά αγγελική χαρά και αγαλλίαση θα τεντώσεις το λαιμό σου στους δημίους σου.

Ο Στραβοχέρης δεν είχε και πολλές συμπάθειες μεταξύ των νέων δημοφιλών του και γι' αυτό πολλά χαμόγελα ζωγραφίστηκαν στα πρόσωπα του όχλου.

— 'Αδελφοί!.. φώναξε τότε ο Στραβοχέρης αβρίζοντας από την μανία του, θ' ανεχόμαστε ακόμα τις φλυαρίες αυτού του ανθρώπου; Δεν καταλαβαίνετε, ότι αν υποχωρήσουμε, θα πάει να κυνηγεί πώς μόνος του τα έβαλε με όλους μας και μας επέβαλε τη θέλησή του.

— Ο Στέφανος έχει δίκιο... φώναξε τότε κάποιος κροεπόλης πουχε σβέρο σαν ταύρος. Για τελευταία φορά, κύριε Πλουσέτ, θα μας παραδώσετε, ναί ή όχι, τον ένοχο;

— Όχι, απάντησε ο Πλουσέτ, ο άνθρωπος αυτός βρίσκεται υπό τη στέγη μου και η ζωή του μου εινε ιερά.

— Τότε, είπε ο κροεπόλης, τον πέρνουμε διά της βίας!

— Κοιπάστε! ακούστηκε τότε ή δυνατή και σαρκαστική φωνή του Λοβέρτ που ήθελε και στάθηκε ήσυχα στο πλευρό του Πλουσέτ. Ποιός είν' αυτός που λέει ότι θα μητρί δια της βίας στο σπίτι ενός πολίτου της Τουρραίνης;

— Η θέα του άθλητικού μυλωνά και των ήρακλειών του μελών ενύχρανε κάπως την ομήγυρη. Ο Στέφανος Στραβοχέρης, κάνοντας φρόνιμα, κρύφτηκε πίσω από τους συντρόφους του.

— Όσο για το μυλωνά, αυτός περιέφερε γύρω του τ' αστραφτερά γαλανά μάτια του και άνασκωπώνοντάς χωρίς ν' ανησυχή.

— Έ λοιπόν, είπε, κανένας δέ μιλάει! θα ήθελα να δω το ρήτορα.

— Ο κροεπόλης προχώρησε διαγωνίζοντας εκείνους που ήθελαν να τον εμπόδισουν.

— Ο ρήτωρ είμαι εγώ, είπε, καλέ μου και όρατε μυλωνά, κι' άμέσως θα σου δείξω ότι τα έργα μου δεν απέχουν πολύ από τα λόγια μου.

Καθώς είπε τα λόγια αυτά δρησε εναντίον του Λοβέρτ αλλά μόλις πάτησε το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι, ο Λοβέρτ τον άρπαξε από το λαιμό και τη ζώνη και τον σήκωσε ψηλά σά μικρό παιδί.

— Φύλαρε! του είπε.

Και πετώντάς τον με μεγάλη δύναμη, τον έριξε επάνω στο πλήθος έτσι που ολόκληρη σειρά ανθρώπων έγινε άνω-κάτω από τον άπροσδόκητο αυτό καταπέλτη.

Συγχρόνως ο Πλουσέτ έδινε μιά γερή γροθιά στο πρόσωπο του Στραβοχέρη που ήθέλησε να του επιτεθεί και τον εξάπλωσε φαρδύ πλατύ κατά γης.

Σηκώθηκε όμως άμέσως, έχοντας ένα κυανόλευκο κύκλο γύρω από το μάτι του, που είχε αρχίσει να πρήζεται.

— Δεν είστε λοιπόν άνθρωποι; φώναξε τότε προς τον όχλο. Τι καμαρώνετε και δεν τραβάτε τα μαχαίρια σας;

— Τα μαχαίρια σας! φώναξαν οι μεταρρυθμιστές. Πενήντα λεπίδες έλαμψαν στον ήλιο, κι' όλος ο όχλος συσσωματωμένος δρησε. Ο Λοβέρτ κι' ο Πλουσέτ τους περιέμεναν άταράχοι και επειδή δεν είχαν άλλα όπλα μεταχειριστήκανε εκείνα που τους έδωκε ή φύση με άρκετη τόλμη για να ξεφύγουν επί πέντε λεπτά τα επικίνδυνα χτυπήματα των μαχαϊριών. 'Εσπασαν κεφάλια, σα-γώνια ένα σωρό. 'Αλλά ο άνισος αυτός αγών δέ μπορούσε να βαστήξει πολύ στο τέλος, λόγω του μεγάλου αριθμού των αντιπάλων των, θάυδένευκταν και μόνο ένα θάυμα θα μπορούσε να τους σώσει.

Τό θαύμα αυτό έγινε άμέσως. 'Ενας καταρρακτής νερού ακαθάρτου και λιπαρού, άρχισε να πέφτει από

το επάνω πάτωμα του ζυθοπωλείου, αναγκάζοντας τους διαμνη-
τορομένους να αποτραβηχτούν σε κακά χάλια.

— Η αιλία του θανάτου αυτού είχαν ή δηρέτρια του Πλουσέτ Μαρία. Βοηθούμενη από τον μικρόν υπηρέτη ανέβασε στο άνω μέρος του σπιτιού ένα βαρέλι νερό προορισμένο για τις οικιακές εργασίες και τό άδειασε στα κεφάλια του συγκεντρωμένου όχλου ακριβώς στην κατάλληλη στιγμή.

— 'Επειτα δε, ενώ οι διαμαρτυρόμενοι, ταπεινωμένοι, τροπασιμένοι, μούσκεμα, ιναζόντουσαν από τα νερά ο μικρός υπηρέτης, ο Διονύσιος Έπρεζε κι' έφερε ένα πιστόλι στο Πλουσέτ και μιά άσπια στο άνω κρατώντας για τον εαυτό του ένα μακρύ όδον. Φόρεσε άμεσα ένα θώρακα που του έφτανε κατ' άπ' τα γόνατα και που τον έκανε να φαίνεται σά μιά γελώνα μέσ' στο χαρδύνη της.

Οι διαμαρτυρόμενοι τους όποιους τό λουτρό τους είχε ξεφύγει, όρμησαν τότε πάλι, φωνάζοντας.

— Λεηλατήστε τό σπίτι! Φωτιά! Θάνατος!...

— Σιωπή! καίτω τά όπλα! ακούστηκε έξαφνα μιά φωνή γλυκύ κι' επιβλητική που έδίδασκε μέσ' στην όληοψη.

Στόν ήχο της φωνής αυτής που έπαλλε σά σάλπιγγα, οι διαμαρτυρόμενοι άναχατίστηκαν, σόπασαν κι' έμειναν άκίνητοι. Οι άνθρωποι σεβάσμιοι, μέ μαύρα ρούχα, φάνηκαν.

Είταν οι ποιμένες των Κάρολος και 'Αμρόσιος Βίλλ.

— Γιατί άρνήντε να σάς κυριεύει ο θυμός σας; είπε ο 'Αμρόσιος μέ σοβαρότητα, μέ ποιά δικαίωμα ζητάτε να τιμωρήσετε το ήβριστή μου, ενώ εγώ τον έσυγχώρεσα μέσ' στην καρδιά μου; Πα-
γαίντε, διασκορπιστείτε ήσυχα. Η έκδίκηση δεν εινε δικαίωμα των ανθρώπων.

— Πηγαίνετε, άδελφοί μου! είπε και ο Κάρολος.

Οι διαμαρτυρόμενοι έδίστασαν στην άρχή να διαλυθούν, αλλά ο λίγο θακονόντες στους σεβασμίους των διδασκάλους, άπεσώθησαν σιγά σιγά. Ο Στραβοχέρης είχε μείνει τελευταίος. Με τό ένα ήνα έσφριγγε τό μούτρο του, ενώ μέ τό άλλο άπειλούσε τον Πλουσέτ.

— Θά σέ ξαναδώ! τον φοβέρισε φεύγοντας.

— Δεν σου τό εόχρημα! απάντησε γελώντας ο Πλουσέτ.

Ο Στραβοχέρης έγινε άφαντος, ενώ οι δύο διδασκάλους έξακολουθούσαν τό δρόμο τους μέ τό μεγαλοπρεπές πε-
βήμα, χωρίς να γυρίσουν τό ριζούν μιά ματιά στο Πλουσέτ και τον Λοβέρτ που στεκόντουσαν πάντα στην θύρα του ζυθοπωλείου.

Ο δρόμος πιά εΐταν άδειος.

Οι δύο φίλοι μας και όμικρός υπηρέτης έξαπλωσαν από την τόσο άπρόσπετη λύση του δράματος, αλλά κοιτάχτηκαν και έσκασαν στα γέλια. 'Επειτα ήπι-
καν μέ φαιδρότητα στο ζυθοπωλείο.

— Στην πίστη μου, κύριε, είπε ο Πλουσέτ στο Λο-
Διάζ, φτηνά τί γλυτώσαμε και μέεις και σεις. Τώρα έ-
ποημε ένα ποτήρι.

— Ο δόν Διάζ άν και έκανε μεγάλες προσπάθειες για ν' άπαντήσει μέ μόρσοσε' ένας δυνατός νευρίσιος κλοιτός συντάραξε όλο τον κορμί.

— Όστόσο πλησίασε στο τραπέζι και ήπιε ένα ποτήρι. Θά πω-
γε κανείς ενώ έπινε τα δόντια του να χτυπούν άπάντο στο κατώτατο.

— Ο κύρ Κοχρεφό, παρ' όλα τά γεγονότα που διαδραματίστηκαν εξακολουθούσε να κοιμάται.

— Μ' αυτό τά μούτρα που έχει τώρα ο Στραβοχέρης, εί-
Λοβέρτ, άς πάει στο μέγαρο της κυρίας Δολόρας για να ζητήσει τη Μαγδαληνή.

— Ο Διέγος Διάζ, ακούγοντας τό όνομα αυτό άναστατήρησε, έ-
βριλε τό ποτήρι του επάνω στο τραπέζι.

— Της Δολόρας!... Της κυρίας Δολόρας, είπατε; έρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Και ποιάν έννοείτε μέ τό όνομα αυτό.

— Εκπληκτοι από την παραδοξό τόνο της φωνής του, ο Λοβέρτ και ο Πλουσέτ, έκοίταξαν τον δόν Διάζ παρρηγία.

— Συγχωρήστε με για τις έρωτήσεις αυτές, τους είπε έκπληκ-
τάλλά πρό όλίγων περγώνοντας από την άγορά νόμισα πως είδα μιά κυρία που την είξερα από τά παιδικά μου χρόνια και για την οποία ένδιαφερόμην πολύ. Ξέρετε, πρόκειται για μιά συμπατριώτισσα μου.

— Τι τόπος φρονιμότερο, απάντησε ο ζυθοποιός, και νομίζετε πώς εινε αυτή για την οποία μιλούμε;

— Είπε ή ίδια, ναί, τό έλπίζω' άς δούμε, ή ιδιική σας εινε 'Ισπανία.

— Ναί.

— Πολύ ώραία.

— Θαύμα.

— 'Ο σύζυγός της την έπηρε από έρωτα;

— Έτσι λένε.

— Είπε τώρα τρία χρόνια παντρεμένοι;

— Ναί, απάντησε ο Πλουσέτ, και μάλιστα λένε πως κλεψύ-
πιδά νά συγχωρήσει την ταραχή του. 'Αλλά, έπρόσθεσε γε-
λώντας, άν ξέρω τη γυναίκα, ο σύζυγός της, μου ειναι άγνωστος, ποιός ειναι;

(Ακολουθεί).

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ „ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑ" ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σε λίγο ήρθε στο δωμάτιο του άρρώστου και ή νοσοκόμος. Γύρω ήταν άπόλυτη ήσυχία. Ο κ. Τρελόνη κοιμόταν, όπως πάντα, βα-
θεία, τον πολυήμερο ύπνο του. Στο σπίτι είχαν ήσυχάσει. Δεν ακούγονταν κανένας πειά θόρυβος...

Μόνον τά μάτια της παράξενης μούμιας του γάτου μ' εκύτταζαν άλλοια και μ' έκαναν ν' άνατριχιάζω...

Τέλος έπαισα να κυττάζω προς αυτήν και αποφάσισα να δια-
βάσω τό βιβλίο που μούδωκε ο Κορμπέν.

Τι περίεργα πράγματα θα εύρισκα σ' αυτό άραγε;

Ποιά μυστήρια;

Είταν ένα πολύ παλιό και πολύ σπάνιο βιβλίο και όπως φαινό-
ταν από τη σκόνη που είχε άπάνω είχε πολύ καιρό ν' άνοιχθή.

Τό άνοιξα και άρχισα να διαβάζω, όταν άξαφνα μιά άπότομη
πνοή άνέμου έκανε τό τζάμι γά άνοιξει άπότομα.

Έκοίταξα έξω κι' έμεινα έντρομος. Δυό μάτια μέ κοιτάζαν παρ-
άξενα μέσ' στο σκοτάδι. Τινάχτηκα άπότομα άπάνω και κοίταξα γύ-
ρω μου. Η νοσοκόμος κοιμόταν.

— Όταν ξανακύτταξα έξω δεν είδα άπόλύτως τίποτα.

Η νυκτερινή ήσυχία άπλώνονταν παντού...

Ταχαμένος ξαναπήγα στη θέσι μου.

Δεν είχα κέρρι για διάβασμα.

Τό μυαλό μου εγύριζε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Η Κοιλιάς του Μάγου

Τέλος τοποθέτησα τό βιβλίο σε ένα μικρό
τραπέζι και έγύρισα τη λάμπα προς τό μέρος
μου για να βλέπω καλλίτερα. Συγχρόνως έβλεπα
το κρεβάτι, τη νοσοκόμα και την πόρτα. Τό
βιβλίο ήταν άξιο μεγάλης προνοήσε. Ήταν τε-
πωμένο στο 'Αμστελλόδαμο τό 1650 και μετα-
φρασμένο από την 'Ολλανδική. Είχαμε συμ-
φωνήσει μέ τό γρατό να μην άνακουώσουμε
τάς νέας έρευνάς μας στην Μίς Τρελόνη. Τά
μυστήρια αυτά ήταν πολύ τρο-
ακτικό για ένα
γυναίκο κεφάλι. 'Ελθόκειτο να έλθει στο δω-
μάτιο του καίερα της στις δύο. Είχα λοιπόν άρ-
κετές ώρες δικές μου για να παρακολουθήσω
τό βιβλίο. Τό φως της λάμπας, που έφερε τό
βιβλίο μου έκανε τό δωμάτιο σκοτεινότερο. 'Αρ-
χισα να διαβάζω.

Συγχωρεθείς τό βιβλίο μου ήταν ένας Νικό-
λαος Βάν Χίρντ όπρ Χούρντ. Στόν πρόλογο έ-
δίδασκε ότι είχε έπισκεφθεί ο ίδιος την Άλ-
γυπτο και είχε άπτερώσει πολλά χρόνια της
ζωής του στην έρευνα των έρεισίων, των γει-
μιλίων και των άρχαίων τάφων. Είχε παρακο-
λούρησε την ιστορία των Πυραμίδων και την
άραφική ιστορία.

Ένόσφ εξακολουθούσα την άνάγνωσή μου, έννοιωθα ένα μεγάλο
ένδυαρον και μιά παράξενη έπαιρο. Μιά ή δυό φορές έδριξα
ένα βλέμμα στην νοσοκόμα Κένεδυ, που καθόταν ήσυχα στη θέσι
της. 'Επειτα εξακολουθήσα να διαβάζω.

Ο συγγραφέας διηγείτο, ότι αφού έπέρασε πολλές μέρες στα
βουνά του 'Αφράν, έβρισκε εις ένα ώρισμένο σημείον. Με αυτές
τάς λέξεις περιγράφει τό σημείον εκείνο:

— Προς τό βράδυ έφθάσαμε στην είσοδο μιάς στενής και σκο-
τεινής κοιλάδας. Οι φελλάχοι άρνήθηκαν να μπειν στην κοιλάδα
εκείνη την ώρα, μέ την πρόφασι ότι θά ένόκτωνε σέ λίγο και δεν
θα προφθάναμε να βγούμε από την άλλη άκρη. Στην άρχή δεν ή-
θελαν να όμολογήσουν ότι έφοβούσαν. Όμολόγησαν κατόπιν ότι
βαστούσαμε στην Κοιλιά του Μάγου και ότι κανείς δεν τολ-
μούσε να μητρί μέσα την νύκτα. 'Αρνήθηκαν να μιλήσουν σχε-
τικώς μέ τό Μάγο, που μέ βεβαίωση ότι δεν ήξεραν τίποτα γι' αυτόν.

Τό ποιά, όταν άνέτειλε ο ήλιος, οι φελλάχοι δεν ήταν πιά
φοβισμένοι. Τότε μου είπαν ότι ένας μεγάλος Μάγος—δεν ήξευραν
αν ήταν Βασιλεύς ή Βασιλισσα—ήταν θαμμένος εκεί πρό έκαστοιμυ-
ριών έτών. Δεν μου είπαν τό όνομα του Μάγου. 'Ισχυρίστηκαν
ότι όποιος ήθελε έπρόφερε αυτό τό όνομα θά ήταν καταραμένος
σ' αυτό τον κόσμο και δεν θά ξυπνούσε από τό θάνατο ούτε στη Δευ-
τέρα Παρουσία. 'Ερθάσαμε σέ μία απλή. Κανείς δεν τολμούσε
να πλησιάσει. Στο στενωτότερο μέρος της κοιλάδας ήταν ένας με-
γάλος βράχος. 'Επάνω σ' αυτόν ήταν χαραγμένα μερικά καβαλλιστικά
σημεία και πολλά πρόσωπα ανθρώπων και ζώων, δηλαδή ψαριών,
πουλάων και όρεων. 'Επίσης ήταν ζωγραφισμένοι ήλιοι και άστρα,
καθώς και πολλών ειδών σύμβολα. Μυστηριώδη σύμβολα, τά όποια
θα έρχομιναν στόν 'Αρχάγγελο την ημέρα της Δευτέρας Παρου-
σίας. Αυτός ο βράχος είχε περίεργη σχήμα και ήταν έντελώς διαφο-
ρετικός από τους άλλους. Οι Αίγυπτιοι που μέ συνάδευαν τον έ-

κύτταζαν μέ τρόμο, ενώ εγώ τον παρατηρούσα προσεκτικά μέ τό
τηλεσκόπιο μου. 'Εμείναμε εκεί κάμποση ώρα, άν και οι συνοδοί
μου προσπαθούσαν μέ κάθε τρόπο να μέ πείσουν να εξακολουθή-
σουμε τό δρόμο μας. 'Υπέθεσα ότι μέσα στόν βράχο αυτόν ύ-
πηρε κάποιος τάφος. 'Εβαλα στό νοῦ μου να έπιστρέψω εκεί και
να έρευνήσω τό μέρος. Με αυτό τό σκοπό εξακολούθησα τον δρόμο
μου μέ τους Αίγυπτιους. Συνήντησα άργότερα ένα 'Αραβα Σείχη,
ο όποιος μου προσέφερε τάς υπηρεσίας του.

Οι 'Αραβες δεν έχουν τίς αυτές προλήψεις μέ τους Αίγυπτιους.
Ο Σείχης μέ άκολουθήσε πρόθυμος να μέ βοηθήσει.

Όταν έπιστρέψα κοντά στόν βράχο μαζί μέ τους Βεδουίνους,
προσπάθησα να άνέβω εις την κορυφήν του, αλλά δεν τό κατάρθω-
σα. Ήταν πολύ άπότομος.

Εύρηκα άλλο τρόπο. 'Υπήρχε εκεί μιά μυστηριώδης είσοδος, ή
όποια εΐταν σκεπασμένη από τά ιερογλυφικά σχέδια. Η τρύπα ήταν
στενή και έκούπιασε πολύ για να μω. 'Επρόκειτο περί τάφου. Κα-
τόρθωσα τέλος να μω σ' αυτόν.

Ο τάφος που εύρηκα ήταν καμωμένος κατá
τόν καλόν Αίγυπτιακόν τρόπον. Περιείχε ένα
δωμάτιον, ένα πηγάδι και μιά είσοδο, που δόη-
γυσε εις τον τάφο της Μούμιας. 'Υπήρχε εις
τό δωμάτιον και ένα τραπέζι μέ εικόνες, ζωγρα-
φισμένες μέ μεγάλη τέχνη, καθώς και μικρά
αγάλματα, θαυμάσια σκαλισμένα μέ περίεργα
ιερογλυφικά. Η τεράστια σαρκοφάγος, που ήταν
τοποθετημένη εις τον σκοτεινό τάφο ήταν επί-
σης σκαλισμένη μέ θαυμάσια στολισματα. Ο
'Αραβ που μέ συνάδευσε, δεν ήταν συνηθι-
σμένος σέ τέτοιον είδους έρευνες, και έσώκωσε
προσεκτικά τό σκέπασμα της σαρκοφάγου. Η
σαρκοφάγος περιείχε ένα σωρό μικρά αντικεί-
μενα, άμυδύτου άξίας. Αυτήθηκα πολύ πού δεν
ήταν δυνατόν να πάω μαζί μου ένα τόσο με-
γάλο όγκο. 'Επέρα μαζύ μου μόνο μερικά μι-
κρά αντικείμενα.

Μέσα στην σαρκοφάγο ήταν ένα σώμα γυ-
ναϊκό, φασκιωμένο και τυλιγμένο μέ ύφασματα
όπως συμβαίνει συνήθως μέ τις μούμιες. Ένό-
ησα από την πολυτέλεια των κεντημάτων ότι ή
γυναίκα αυτή θά ήγνε σέ ύψηλή τάξι. Κοντά
στό στήθος ήταν τό ένα χέρι γυμνό. Συνήθως
ετύλιγαν, τά χέρια των πεθαμένων. Αυτό μου
φάνηκε παράδοξο.

Από τό χέρι ήταν πολύ παράξενο. Έ-
μοιαζε σάν μάμορο. Είχε τό χρώμα του μαρ-
μαριτωμένου, όταν έχει παλιώσει από την πολυ-
καρία. Τα νύχια και τό δέρμα παρέμεναν άδι-
κτα. Όταν άγγιξα αυτό τό χέρι, μου φάνηκε
ελακτικό και μαλακό σάν χέρι ζωντανό. Έμοιαζε
μέ τά χέρια των Φαραώδων, που είχα ίδω εις
τάς 'Ινδίας. Τό περιεργότερο όμως ήταν αυτό
τό γεγονός: Τό χέρι της πεθαμένης είχε τό

πτά δάκτυλα και ήταν δια διαμορφωτά. Μπορώ να είπω πως έροί-
γησα όταν άγγιξα αυτό τό μαλακό χέρι, που βρισκόταν στόν τάφο
επί τόσες χιλιάδες χρόνια. Κοντά στο χέρι ήταν άκουμπισμένο
ένα μεγάλο κοσμημα από ρουμινία.

Μιά πέτρα ύπερβολικόν μεγέθους. Τά ρουμινία αυτά εΐταν όμοιά
τατο χρώμα κόκκινο σάν αίμα, και ήσαν άνεκτιμώτου άξίας.

Είχαν τη λάμψη επτά άστρων. Η λάμψη αυτή ήταν τόσο
δυνατή ώστε μου προξένησε κατάπληξη. 'Εστάθηκα και παρατήρησα
εκθαμβος τό κοσμημα αυτό, σάν να έπρόκειτο για τό κεφάλι της
Μεδούσης, μέ τά σείδια εις τά μαλλιά. Η έντύπωσή μου ήταν
τόσο δυνατή ώστε θέλησα να φύγω άπ' εκεί όσον τό δυνατόν γρή-
γορότερα. 'Επί τέλους έπέρα μαζί μου αυτό τό σπάνιο κοσμημα,
μαζύ μέ άλλα μικρά αντικείμενα άξίας και επτάχλινά την άναγκή
όψαί μου. Δεν έτόλησα να μείνω περισσότερο για να περιεργασθώ
τη γυναίκα μούμια. Κατέφυγα μέ τους συνοδούς μου εις ένα έρημο
σητάριο. 'Υποσχέθηκα όμως στόν εαυτό μου να έπιστρέψω εις τον
μυστηριώδη τάφο και να περιεργασθώ μέ περισσότεραν άσφάλεια
όσα είχα άνακαλύψει. 'Ιδιαίτερος δέ ένα κίβριον περιέργου σχήμα-
τος, τό όποιον περιείχε άσφαλτό, άλλα τιμωρή αντικείμενα. 'Εκτός
αυτού ύπάρχε εις την κοψή ένα άλλο κίβριον άπλουστέρου σχή-
ματος. Ήτον από πέτρα σιδερένια. Τό σκέπασμα ήτο από τοιμεντό
και έκλεινε σέ τριών άστες να ύπάρχη μεγάλη δυσκολία εις τό
άνοίγμα. Οι 'Αραβες, που μέ συνάδευαν, είχαν έπιμείνει να τό
άνοιξω, μέ την έλπίδα ότι περιείχε άληθινούς θησαυρούς. Η έλπίς
των όμωσ διεφύεσθη. Όταν άνοίσαμε τό κίβριον, εύρήκαμε έντός
αυτού τέσσερα βάζα, πολύ λεπτά έγγραμμένα και σκαλισμένα μέ με-
γάλη τέχνη. Τό ένα από αυτά κατέκλυε κεφάλι άνθρώπου, τό
άλλο κεφάλι άετού, τό άλλο κεφάλι τσακαλιού και τό τέταρτο κε-
φάλι σκύλου.

(Ακολουθεί)

Ταχαμένος ξαναπήγα στη θέσι μου.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΜΠΡΥ

Ήτανε γλυκειά φθινοπωρινή ημέρα. Η γραφική βίλλα του κατηχητού Στάουερμαν έβλεπε από την πόλη χτισμένη πρόβαλλε σαν ντροπαλή παρθένα μέσα απ' τα θεόρατα δένδρα και τους πυκνούς θάμνους. Όλα τα στόμα των παραθύρων ήτανε κατεβασμένα. Δες και κοιμόντανε ή όμορφη βίλλα στην άγκαλιά της γλυκειάς και ήμερης φύσης. Μόνο στη δυτική πλευρά πίσω απ' το λεπτό κουρτινάκι που πολύ-πολύ σιγά κουρτινότανε έμάνιες μιά σκιά, μιά ανούεττα.

Δείχνοντας με το δάκτυλό της η Έλένη την βίλλα, είπε:

— Νά η βίλλα του κυρίου Στάουερμαν.

— Το κατηχητού σου;

— Ναι, καίμενε Ρόμπερτ. Είπε, ξέρεις, ένας ήπιος, ένας σπά- νιος χαρακτήρας. Όταν ήμουνα μικρή και οι γονείς μου κατοικούσαν χειμώνα-καλοκαίρι στην έλνι μας, ο κύριος Στάουερμαν ήτανε τόσο καλός για μένα και ο μόνος που φρόντιζε για την αγνότητα μου. Όλοι τον είχανε για γέρο και άσχημο γιατί φορούσε γυαλιά και περπατούσε λιγάκι σκυφτός, άλλ' έγω είχα έντελως άλλη ιδέα.

Ήτανε τότε καμιά σαρανταριά χρονών, είχε πλούσια ξανθά μαλλιά, γλυκά μεγάλα καταγάλανα μάτια και ένα χαμόγελο οδράνιο.

— Έλένη, θά με κάμεις ζηλιάρη, της είπε ο Ρόμπερτ.

Η Έλένη του απήντησε με μιά ματιά παρατεταμένη, γεμάτη αγάπη και άφοβος που έλεγε περισσότερα από κάθε άλλη απάντησι.

Η Έλένη και ο Ρόμπερτ αγαπώντουσαν χρόνια τώρα και μόλις πριν από ένα μήνα κατοίωσαν να φθάσουν στο ποθούμενο τέμα, να στεφανωθούν.

Θέλησαν λοιπόν να περάσουν τις πρώτες εβδομάδες στην πόλη όπου η Έλένη έζησε τα παιδικά της χρόνια.

— Ξέρεις, του είπε η Έλένη εκεί που προχωρούσαν, θά χαίρο- μουνά πολύ αν μπορούσα να δώ άλλη μιά φορά τον κατηχητή μου. Ο καίμενος κύριος Στάουερμαν! Θάμναι πάλιν μόνος του έρημος.

— Μπρά και δεν έχει οικογένεια;

— Όχι, γιατί δεν παντρεύτηκε. Αυτός πάντα απέφυγε τις γυναίκες.

— Τις γυναίκες ναι— αλλά και τα κορίτσια; τις μαθήτρες λό- γον χρόνι;

— Καλέ, για τον κύριον Στά- ουερμαν θά μου πής; Καίμενε Ρόμπερτ, αυτός ήτανε τόσο κα- λός, τόσο σπανά, τόσο υπέροχη ύπαρξις. Την τελευταία χρονιά που ιδωθήκαμε ήμουνα δεκάξι χρο- νών, άμφιβάλλω μάλιστα αν θά με γνωρίσει.

Και γέρνοντας τμήροφ της κε- φαλάκι που άκουμπούσε στον ό- μο του, του έανέπε:

— Έρχεσαι, Ρόμπερτ, μαζί να τον έπισκεφθώ;

— Νά σου πώ. Πρώτα-πρώτα δεν τόν γνωρίζω, έπειτα δεν μου κάμνει ούτε ευχαρίστησι, ούτε κα- κό μιά τέτοια έπισκεψι, ήγιναινε συ και τέλειον ήλιγορα, έγω σε περιμένω στην καμπί του δρόμου.

— Έννοια σου και δεν θ' άργήσω. Όρεβούρα! τούδωσε ένα γρή- γορο φίλ στο στόμα και ξεκίνησε για τη βίλλα.

Μιά λυγρή, κοκκαλιάρη ύπρηστρια την υποδέχτηκε.

— Μπορώ να δω τον κύριο Στάουερμαν;

— Δεν ξέρω... πώς σάς λένε;

— Πήτε τον έτσι. Η Έλένη, η μαθήτριά του, θέλει να τόν δει.

— Α! σεις είσθε, δεσποινίς Έλένη; συγγνώμη δεν σάς έγνω- ρισα. Περάστε δεσποινίς. Ο κύριος Στάουερμαν θά χαρή πολύ να σάς δει.

Η Έλένη δεν έπεριμένε πολύ. Σε λίγο ο κύριος Στάουερμαν μπήκε στο σαλόνι που ήτανε δίπλα από το γραφείο του.

Τά πλούσια ξανθά μαλλιά του είχανε άσπρίσει. Την λάμψη των γαλανών ματιών είχε αντικαταστήσει η μελαγχολία, μιά μελαγχολία πολύ λυπητερή. Μόνο το χαμόγελο ήτανε το ίδιο που κέρδιζε καρδιές.

— Έλένη, η αγαπημένη μου Έλένη!... Δεν ξέρεις πόσο χάρηκα που σε ξαναβλέπω.

Η Έλένη βαθιά συγκινημένη, χαϊδεύοντας με τά απαλά κοντυ- λένια της δαχτυλά το κορφο χερι του, του είπε:

— Κι' έγω, κι' έγω το ίδιο κ. Στάουερμαν. Μά τι λοιπόν δεν ξέρετε πώς είμαι εδώ τόσα τόσες μέρες;

— Ναι, τό ήξερα.

— Και φανταστήκατε πώς μπορούσα να φύγω χωρίς να σάς έπισκεφθώ;

— Α! δεν άμφιβάλλα πώς θά έρχόσαστε. Τόση ώρα τώρα σάς παρακολουθούσα κρυμμένος πίσω απ' το κουρτινάκι. Σας συνόδευε κάποιος κύριος.

— Ο σύζυγός μου, κύριε Στάουερμαν.

— Μά τι, παντρεύτηκετε; Παντρεύτηκε λοιπόν η μικρή μου Έλένη!...

Σώπασαν και οι δύο τους. Πρώτος πάλι μίλησε ο κύριος Στά- ουερμαν.

— Καθήστε λοιπόν. Δεν πιστεύω νάστε βιαστική;

Καθήσανε κοντά. Άρχισε να του λέει για την ευτυχία της, για την ζωή της με τον Ρόμπερτ και όσο προχωρούσε στην διήγησι, το πρόσωπό της άλλαζε, το όμορφο έσβησε ή συσείσθησε της χαράς και της ευτυχίας, αντίθετα δε το δικό του χλώμαζε.

— Τώρα, κ. Στάουερμαν, που είμαι πιά παντρεμένη μπορού- να άναφέρουμε τά περασμένα. Θυμάστε έ; Πόσο ήμουνα έρωτε- μένη μαζί σας; Ήτανε τόν τελευταίο χρόνο...

Της απήντησε μ' ένα έλαφρό κούνημα του κεφαλιού του. Έκείνη συνέχισε:

— Θυμάστε... Μιά μέρα βρήκατε στο βιβλίο σας το πρώτο μου και τελευταίο γράμμα... Δεν πιστεύω να λησμονήσατε το γράμμα μου εκείνο, του είπε. Σας έγραφα τά έξης:

«Κύριε Στάουερμαν, είμαι δεκάξι χρονών και ως την στιγμή αυτή δεν αγάπησα. Τους νέους που γνωρίζω δεν μ' άρέσκουν. Όλοι τους είναι γελοίιοι, μικροί... Μόνον, σεις κ. Στάουερμαν, είσθε ο- ριστός και γνωστικός... Τόσο καλός τώρα δεν κάνω άλλο παρά να σας σκέπτομαι. Σας όρκίζομαι πως κάλιστα πολύ με τόν καρ- τό μου για να κρύψω το αίσθημά μου αυτό. Δεν τό κατούρωσα. Σας άγαπώ, σάς άγαπώ με όλην την δύναμη της ψυχής μου».

— Πήτε μου, κ. Στάουερμαν, θυμάστε το γράμμα μου;

— Ο κ. Στάουερμαν ήταν άκίνητος, βουβός... Πέρασαν έτσι λίγη δευτερόλεπτα. Έπειτα σιγά, άτάραχα, με μιά βαρειά φωνή που έβγαίνε βαθιά απ' τη ψυχή του, είπε:

— Ναι, θυμάμαι το γράμμα σου.

— Και τι είπατε τότε με τό νού σας. Έξακολουθήσατε όμως νάστε πάλι καλός για μένα. Αργότερα μιά μέρα μου έλεπε:—«Ε- σπινίς, μήν άφίνετε άλλοτε τέτοιου είδους γράμματα στά βιβλία τού γέρου-διδασκάλου σας. Είσθε παιδί, παιδί...» Δεν είναι έτσι, κ. Στάουερμαν; Αυτή ήταν η απάντησί σας. Μπρός μου σίγιστε το γράμμα μου σε δύο και τό κρύψατε στο πορτοφόλι σας. Δεν άρνή- σθε, δεν θυμάστε μαζί μου. Είχατε δίκιο. Ένα κορίτσι δεκάξι χρο- νών δεν ξέρει ποιά είναι η άληθινή αγάπη. Άλήθεια κ. Στάουερ- μαν πως σάς φάνηκα τότε;

— Μου φανήκατε ένα άληθι- νό, όμορφο, και έξυπνο παιδί με καρδιά και αίσθημα που στον καθένα έμψύνει αγάπη και σεφο- σμό, μαζί. Ναι, Έλένη, σάν δι- βάσα το γράμμα σας είπα: Γιατί νάμναι αυτό η διαφορά στην ή- κία μας; Γιατί νάμναι αυτή τού- νεία και γ' όφ έρος άποκορύφωσις;

— Άλήθεια, κ. Στάουερμαν; Θέλησε να της ειπεί και κάτι άλλο, μιά η ματιά του δόλωσε, ή ή λύπη η κρυμμένη τόσα χρόνια στην καρδιά του έξωτερεύτηκε με ένα δάκρυ που κατοικύλησε στο μάγουλό του. Έκρυψε στά μί- ρια του το πρόσωπό του και ήλ- γοντας με όσα δάκρυα είχε τις

είπε:

— Σας άγαπούσα τότε ακόμα άλλ' όχι με την παιδική άκαρη αγάπη. Σας άγαπούσα Έλένη, με όλη την δύναμη της ψυχής.

Ήτανε ή πρώτη και τελευταία φορά που αισθανόμουν τό ήλιο της αγάπης χτυποκάρδι. Και ή αγάπη εκείνη ήταν ή μόνη ήλικη άχτίδα που έλαμψε για μιά στιγμή στον όρίζοντα της σκοτεινής και παρκαμένης μου ζωής!

Χλωμή η Έλένη, σάν νάχε πέσει δίπλα της κεραυνός, προσπα- θούσε να βρού μιά παρήγορο λέξι για τόν συντριμμένο αυτόν άνδρα που έκλαιγε μπροστά της.

Αυτός δεν την άκουγε. Έκλαιγε, γιατί στά δάκρυα εύρισκε κά- ποια άνακούφισι. Ήταν ευτυχής που τού δόθηκε τέλος άρρομ ή πη εκείνου που χρόνια τώρα έκυρβε βαθιά στην καρδιά του.

— Ναι, Έλένη, σ' άγαπούσα. Ήσουν ή ευτυχία μου, τό σπας μου, ήσουν ο πόνος μου. Ο Θεός τό ξέρει πόσο άγωνίστηκα να πνίξω τό αίσθημά μου, να κάνω τόν άδιάφορο. Ή σκέψις πώς μιά μεραφή αγάπης άλλον, άλλος θά σε έχει κοντά του, άλλος θά σε φιλή και μένα θά με λησμονήσης χωρίς να μάθης ποτέ τό μυστικό μου, ή σκέψις αυτή μου φαρμάκωνε όλο μου τό είναι, τό σωματικό και ήλικό! Γιατί Έλένη, γιατί να άναφέρεις τά περασμένα; Γιατί να άγγίξης μιά πληγή που αιώνια πονή;

— Και σεις, και σεις, άποκρίθηκε η Έλένη με τόν πιο σιωπηλό της τόνο, θά με συγχωρήσετε για τό κακό που σας έκανα; Το μο- ραίο εκείνο γράμμα!... Εκείνο φταίει...

— Τί σ' άρέσει... Γιατί πριν διαβάσω τό γράμμα σας έκείνο στη συνεί- δησί μου δεν είχε άποκρυπταλλοθή τό αίσθημά μου.

— Θεέ μου! Με τί θά μπορούσα να εξαγοράσω τό σφάλμα μου; ρώτησε ή νέα βαθιά λυπημένη.

— Άκούστε Έλένη, μη ξαναπερνάτε απ' την βίλλα μου άλλοτε με τόν Ρόμπερτ.

— Σας τό υπόσχομαι, αγάπητέ μου κύριε Στάουερμαν. Ένα- σκεθήτε μου όμως και σεις πώς θά με λησμονήσετε.

Και χωρίς να περιμένη την απάντησί του έσκυψε και τόν φίλησε

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι καρχαρίες καταβροχθίζουν ολόκληρο πλήρωμα

Ολόκληρο τό πλήρωμα τού βραζιλιανού φορτηγού «Μόντζιν» κατεβροχθίσθη τελεινταίως από τούς καρχαρίες. Τό «Μόντζιν» έπέλειπε πρδς μιά βραζιλιανή άκτι, στην οποία άφθονούν οι καρχαρίες. Ένα όμως προχωρούσε ή μηχανή του έξερράνη και τό πλήρωμα άναγκάστηκε να εγκαταλείψει τό πλοίο και να μπει σε μιά μεγάλη βράχα, ενώ συγχρόνως από την άκτι άναπαύονταν και, υπρδς στο ναυαγιστικό, οι καρχαρίες άρπάζαν ή άρπάζαν τούς δεκαέξι άντρες τού πληρώματος, τούς άποίους και καταβροχθίσαν πριν προφθάσει να έπέμβη τό ναυαγιστικό.

Γάροι και αυτοκίνητα

Σύμφωνα με τις έπίσημες στατιστικές της Άμερικανικής Κυβερνήσεως πού έδημοσιεύθησαν τελευταία, έτελέσθησαν κατά τό 1925 σε όλες τις Ήνωμένες Πολιτείες 1,778,000 γάροι, οι άποιοι είναι δέκα τούς έκατό λιγότεροι από τούς τελεσθέντας τό 1924. Έχορηγήθησαν άκόμη 170,000 διαζύγια, τά όποια είναι πέντε τούς έκατό περισσότερα από τού 1924. Ο «Κήρυξ της Νέας Ήρκης» σχολιάζοντας τούς άριθμούς αυτούς γράφει ότι αν εξακολουθήσουν οι ίδιες άναλογίες γρήγορα ή Άμερικη θά γίνει ο Παράδεισος των Δόν Ζονών.

Από τις ίδιες στατιστικές πληροφορούμεθα ότι τά αυτοκίνητα διεμύσαν, κατά τό 1925, 15,000 άτομα. Τό ρεκόρ εις τά αυτοκίνητα σκονάνουν 32 επί 100,000 κατοίκων!...

Μιά πρωτότυπος κλοπή

Μιά πρωτότυπος κλοπή έγινε και' αυτάς σ' ένα χρυσοχείρι της Ρέντζινε Στρίτ του Λονδίνου. Κάποιος καλοντυμένος έμ- πικε στο χρυσοχείρι και άφω εξέτασε πολλά κομμήματα, έδω- λείε ένα περιδέραιο άξίας 1600 λιρών. Όταν τό πακέτο με τό περιδέραιο έτοιμάστηκε ο άγοραστής έβγαλε από τό πορτοφόλι του 16 χαρτονομίσματα των 100 λιρών για να πληρώσει, όταν άξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ένας νετέκτιβ. Έπιασε τόν άγοραστή από τό χέρι και είπε:

— Α, σε πιάσαμε πάλι με τό κίβηπλα χαρτονομίσματα!

Και στερεόμενος πρδς τό χρυσοχόο που τούς έκοίταζε κατά- λπκτος έαφώθησε:

— Κύριε, ο πελάτης σας είναι κίβηλοποιός! Η άυτονομία τόν παρακολουθεί προ ήμερών. Είμαι νετέκτιβ. Έλάτε μαζί μας, στην άυτονομία. Θα πάρω και τό περιδέραιο για πειστήριο.

Τό άυτονόμιο περιμένει απέξω.

Και παίρνοντας τό περιδέραιο έβγήκε κρατώντας και τόν πεποκιβηλοποιό από τό άλλο χέρι. Ο χρυσοχός έτρεξε να πάρη τό πακέτο του για να τούς άκολουθήσει, μιά όταν έβγήκε έβλεπε ότι ο δού... φίλοι είχαν εξαφανιστεί με τό άυτονόμιο που τούς περιμένε...

Ένα παιδί 120 εκάδες

Τό «Νταϊλν Μάινλ» πληροφορείται από τό Καϊμπιτόν της Άγγλίας ότι εις ένα από τά έκει σχολεία παρονόιστηκε για να έγγραφη ως μαθήτης ένας μικρός ήλιος 11 έτών, λεγόμενος Γέλεον Ρόντ. Ο μικρός αυτός έχει τάς έξης διαστάσεις: ύψος σώματος ένα μέτρο, περιφέρεια στήθους 52 εκάτοστά, περιφέ- ρεια άρμους 38 εκάτ, και βάρος... 120 εκάδες!

Ο μικρός έξοισε ως τώρα στο χωριό Μονταγκιού και για πρώτη φορά θέλω να έγγραφη στο σχολείο. Οι διδάσκαλοι όμως συνέστησαν στους γονείς του ν' αναβάλουν την έγγραφήν γιατί επί τού παρόντος δεν υπάρχουν στα σχολεία καθίσματα για μαθήτες τέτοιων διαστάσεων...

Δύο φορές στο μέτωπό του. Ήταν τόσο πολύ ταραγμένη απ' όσα άκουσε που μόλις υπόφερε να άρθώση δύο λόγια άποχαιρετισμού.

Στον δρόμο την περιμένε ο Ρόμπερτ. Ξεκίνησαν και οι δύο τους. Ο ήλιος ολόκληνος πήγαινε να κρυφτεί πίσω από ένα άκροβόδι.

Η Έλένη γύρισε, έβριζε μιά ματιά στην βίλλα και αισθάνθηκε δύο θεμά δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά της. Ήσαν τά δάκρυα που έβγαίνε για τόν συντριμμένο άνδρα που άφισε στην βίλλα, για τά σπινιμένα παιδικά της χρόνια, που μαζί με την τελευταία άχτίδα τού ήλιου της έστειλαν τόν τελευταίο χαιρετισμό...

Μεταφρ. Μαριάνδης Τοντόροβα (Δήμκκ)

Ο πρόεδρος τού Διοικητικού Συμβουλίου της Έπαρχίας, ο Κρατέωφ, ισχυρός και ψηλός σάν τηλεγραφόπλο, προώρπσε και άπευθυνόμενος στο Ζυγκώφ, του είπε:

— Έξοχώτατε! οι πατρικές φροντίδες σας σ' έλο τό διά- στημα που διοικήσατε τόν τόπο μας...

— Διάστημα περισσότερο των δέκα χρόνων, του ύπόβαλε από πίσω ο Ζακούσιν.

—...διάστημα περισσότερο των δέκα χρόνων, συγκεντρώ- νον την σημερινή έπίσημη ήμερα, έμās, τούς ήπικους σας, σ' αυτή την τελετή!... χμ... και ως ένδειξη τού σεβασμού μας και της βαθιάς μας εύγνωμοσύνης, προσφέρουμε στην έξοχό- τητά σας, αυτό τό λεύκωμα, που έχει μέσα τις εικόνες όλων μας και εύχόμαστε να μη στερεθώμε ποτέ, ποτέ μέχρι θανάτου...

— Τών πατρικών φροντίδων σας, οι άποίες μας όδνηγουν στο δρόμο της άρετής και της προόδου!... έπρόθεσε ο Ζακούσιν σκονπίζοντας τόν ιδρώτα που έτρεχε από ολόκληρο τό μέτωπό του. (Είχε, φαίνεται, μεγάλη έπιθυμία να μιλήσει και γ' αυτό είχε προετοιμάσει έναν ολόκληρο λόγο). Και είδε να κυματίζει επί πολλά χρόνια από πάνω μας—άποτελείωσε—τό λάβαρό σας, λάβαρο νομοσύνης, έργασίας και κοινωνικής έντιμότητας!

Στό άριστορό μάγουλο τού Ζυγκώφ, που ήταν γεμάτο ζάρες, ένα δάκρυ κύλησε.

— Κύριοι, είπε τότε εκείνος με μιά φωνή που έτρεμε, δεν έπεριμένα...δεν είχα σκεφθεί ποτέ...δεν είχα έσχετάτε τό δόχημα τό λεύκωμά μου... Είμαι συγκινημένος... πολύ... πολύ... συγκινη- μένος... Δε θά ξεχάσω ποτέ μέχρι θανάτου αυτή τη στιγμή...

— Και πιστεύω... πιστεύω, φίλοι μου... ότι καιείς δεν έτρε- ται τόσο για την εύδαιμονία σας, όσο έγω... Κι' αν κάποτε βρι- σκατεκάποιες δυσκολίες σε μένα κι' αυτές είναι για τό καλό σας.

Ο Ζυγκώφ, ο διοικητής της έπαρχίας, άγκάλιασε τόν Πρόε- δρο τού Συμβουλίου Κρατέωφ, ο άποίος, μιν περιμένοντας τέ- τοια τιμή, χλώμασε από τη χαρά του. Έπειτα ο διοικητής έβαν' ένα κίνημα που φανέρωνε ότι ή συγκίνησή του δεν έμυδίδε να μιλήση κ' έπειτα άρχισε να κλαίει σε μωρό παιδί.

Τότε, μόλις ήσυχασε κάπως, άφω είπε μερικά λόγια βα- θειά συγκινημένος κ' έδωσε τό χέρι σε όλους, κατέβηκε τις σκάλες από τις έπενσημίες των συγκεντρωμένων κ' έμπηκε σε άμύδι του, άκολουθούμενος από τις εύλογίες τους.

Μέσα στο άμύδι του ο Ζυγκώφ ένοιωσε μιά άξαφνη συρροή δακρύων στα μάτια του που προερχόντουσαν από εύφρόσινα συναισθήματα κι' άρχισε πάλι να κλαίει.

Στό σπίτι του άλλες χαρές τόν έπεριμέναν. Η οικογένειά του, οι φίλοι του, οι γνάμφοι του τού έκαναν τέτοιες τιμές ώστε κι' ο ίδιος πίστεψε ότι σ' άλήθεια είχε προσφέρει μεγάλες ήππ- ρεσίες στην πατρίδα του και ότι, αν δεν είχε έρθει αυτός στον κόσμο, ή πατρίδα του θά έτανε σε πολύ άσημη θέση σήμερα.

Τό γεύμα τού λεύκαίου πέρασε ολόκληρο με προσέσεις, με προσφωνήσεις, με χειραφίες και με δάκρυα. Μένω λέξεις, ο Ζυγκώφ δεν περιμένε ποτέ ν' άναγνωριστούν τόσο πολύ οι ήππρεσίες του.

— Κύριοι, είπε στο επίδορpio, άνταμείφθηκα προ όνθ όσων για όλες τις άποσέσεις που προκαλεί εναντίον του ένας άν- θρωπος που κάνει στην ύπηρεσία του τό καθήκον του. Σε έλο τό διάστημα της διοικήσεώς μου, βασίσηκα σταθερά στο άξίωμα ότι τό κοινόν δεν είναι καμωμένο για μās, αλλά έμεις για τό κοινό. Και σήμερα, λαβαίνω τη μεγάλη άνταμείψη! Οι δαή- κοοί μου μου προσέσαν ένα λεύκωμα. Νάτο! είμαι πολύ συγκι- νημένος.

Όλα τά πρόσωπα, φωτισμένα μ' ένα γιορταστικό ύψος, έσκυ- παν πάνω από τό λεύκωμα κι' άρχισαν να τό κοιτάζουν.

Όμορφο αυτό τό λεύκωμα, είπε ή Όλγα, ή κόρη τού Ζυγκώφ. Στοιχηματίζω πως στοιχίζει παραπάνω από πενήντα ρούμπλια. Α! τι όμορφο που είναι! Μαμαμά, δός το μου έμένα!

Θά τό φυλάξω... Τι όμορφο που είναι.

Η Όλγα, μετά τό γεύμα, πήρε τό λεύκωμα στην κάμση της και τό κλείδωσε στο γραφείο της. Την άλλη μέρα έβγαλε απ' αυτά τις εικόνες των συμβούλων, τις πέταξε στο πάτωμα, κ' έβαλε στη θέση τους τις φιλιπνάδες της τού Διδασκαλείου. Η άπορρη ποδιά διαδέχθηκαν τις έπίσημες στολές.

Ο Κόλιας, ο γιος της έξοχότητός του, μάζεψε τις φωτογρά- φίες των συμβούλων κ' έχρωμάτισε τά ρούχα τους κόκκινα.

Έβριζε μοναδικά πράσινα σε όσους δεν είχαν μοναδικά και γενειάδες θαλάσσιες σε όσους δεν είχαν γενειάδα. Όταν δεν έμεινε πώ τίποτα για να μοιραγίσσει, έκοψε τούς συμβούλους από τό χαρτόνι της φωτογραφίας, τούς τρύπισε με καρφίτσες, τά ματιά και τούς έκανε καρναγιοχόδες με τούς όποιους άρχισε να παίζει. Όταν έκοψε και τόν πρόεδρο τού Συμβουλίου τόν Κρα- τέωφ τόν έκόλλησε ορθο σ' ένα κομμάτι των σπέρτων και τόν έπνιξε έτσι στο γραφείο τού πατέρα του.

— Μαμαμά, δες ένα μνημείο! του είπε.

Ο Ζυγκώφ έσκαψε στα γέλια, παρ' όλίγο να πέσει άνάσκελα και γιομάτος τρυφερότητα, φίλησε άναγκα τόν Κόλια στο μάγουλο.

— Α, παλιόπαιδο, του είπε, δεν ντρέπεσαι να χάνεις έτσι τόν Πρόεδρο τού Συμβουλίου; Ήτανε να τόν δέξεις της μα- μās σου! Πρέπει να γελάσει κι' αυτή... Νά! Νά! Τι άστείες που φαίνεται άκανάγας!...

Α. Τσέχωφ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Παρακαλούνται οι κ. κ. ανταποκριτά να γράφουν καθαρά και εναγώνιστα τα όνοματά των κυρίων, κυρίων και δίδων στις ανταποκρίσεις των.

ΠΡΟΣΩΤΣΑΝΗ.— Τὴν 24 τρέχοντος ἐδόθη παράστασις ὑπὲρ τῶν σχολῶν ἀπὸ τῶν ἐρασιτεχνικῶν ὁμίλων Τοιατάλως εἰς τὴν αἴθουσα τοῦ Β'. Δημοτικῷ μὲ τὸ εἰσιπρακτὸ δῶμα «Νὺξ ἐλεημοσύνης» τοῦ Ἰω. Βουλδήμου.

Ὁ κ. Παλαγιαννάκης πρὸ τοῦ δόθηκε ταῖριαστὸ δὲ ρόλος τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἐπαίξε ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἀπέσπασε τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν.

Δὲν ὑπέστησαν ὁμοῦ εἰς τὸ παίξιμό τους καὶ οἱ κ. κ. Χ. Ἰωαννίδης, Σ. Νούσιος καὶ ὁ κ. Καρατοπούλης.

Τὴν παράστασιν παρακολούθησε ἐκλεκτὸς κόσμος μεταξὺ τοῦ ὁποῖου διακρίνανε τὰς κ. καὶ δίδας Σταματελλάτου, Ζελεμάνη, Σοφίαν Παπούλη, Εὐανθίαν Παπούλη, Σοφία Νούσιουκα, Συμμετοχὰ Βουλκοσάδου, Θεοδώραν Μήσια, καὶ τοὺς κ. Γ. Παπούλη, Λεων. Περγάνη, Β. Βάμβαν, Ζελεμάνη, Σταματελλάτου, Κ. Τριανταφυλλίδην καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν. **Κάποιος**

ΚΟΡΙΝΘΟΣ.— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐδόθη χορὸς εἰς τὴν «Αἴγλην», ὑπὸ τοῦ κ. Π. Κυριαζή. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων διεκρίθημεν τὰς κυρίας Παπαχριστοπούλου, Καβαδία, Βορβίδου, Στεφάνου, Ἀλεξανδροπούλου, Ἀναγνωστοπούλου, Παπαγιάννου, Παπαεὐθυμίου, καὶ τὰς κυρίας Ζωγράφου (προσέδρου) Εὐαγ. Κυριαζήν (πρωτοδίκην), Ἀλεξανδροπούλου, Πάπην Κυριαζήν, Κονιδίην, Ἀλμανδοπούλου, Παπαϊοάννου, Παπαχριστοπούλου κ. ἄ., ὡς καὶ τὰς δίδας Τσεκούρα, Ἀντωνάτου, Παπαχριστοπούλου, Ἀναγνωστοπούλου, Παπαεὐθυμίου, Καλλιῆν, Κόλια, Μπινιδῆν καὶ Ζῆδν καλ.

Μένος Μένανδρος

ΚΑΡΔΙΤΣΑ.— Στὴν αἴθουσα «Ἀρνη» ἐδόθη χορὸς τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. Νομάρχου Τρικκαλῶν ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ παιδιοῦ, ὅστις ἔαχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ χορὸς διήρκεσε μὲ ἀρκετὸ κέραι καὶ ὄρεξι ὡς τὸ πρῶτον. Διακρίνουμεν εἰς δίδας Ἀργυροπούλου, Κόφρα, Παναγιώτα, Χρ. καὶ Φ. Ἠλιοπούλου, Δρακοῦλη, Βαροσμή, ἀδελφὰς Μακοπούλου, Σαύρου, Τσιανγίδου, Χατζεὐθυμίου, Σβάρνα καὶ πολλὰς ἄλλας. Τὸν χορὸ εἰσέλασαν καὶ μερικὸι νέοι καὶ δίδες ἐκ Τρικκαλῶν. Τὸν ἑλληνικὸ χορὸ ἔσταναν μὲ πολλὸν γοῦστο καὶ τέχνην ὁ κ. Νομάρχης, ὁ κ. Δημάρχος Καρδίτσας κ. ἄ. Μεξαιρετικὸν κέραι καὶ νόστιμους ἀντικείμενα εἶδον τὸν ἑλληνικὸν χορὸν τοῦ δευτέρου μέρους ὁ κ. Τσαγκιδῆς, προσέδρος. Διακρίνουμεν εἰς χορευτικὸν στίβον τοῦ γυναικείου κ. κ. Βαροσμή, Γ. Ἀλμαννῆν, Ἀχ. Σαύρου, Θ. καὶ Ν. Κόφραν, Σ. Λούπαν, Ν. Τσιανγίδην, Τσαρουχάν, Μακαροῦλην καὶ Γραββάνην. Στὰ δύο πρῶτα θεωρεῖται διακρίνουμεν εἰς τοὺς κ. κ. Βέρην καὶ Ἠλιάδην. Στὸ κολικεῖο ὁ κ. Παροβαλῆς μὲ τὴν παρὰ του ἑκάστου μὲ δυο-τρία τραγούδια του σιγίμης εὐχάριστες εἰς τοὺς ἐν τῇ αἴθρῳ. Διακρίνουμεν ὡσαύτως τὸν κ. Κ. Παλακινόπουλον καὶ τὸν κ. Δ. Ἀλμαννῆν, καὶ δίδας Ὀλγαν Λιακοπούλου.

— Ἀπόψε θὰ δοθῇ τῶν prolonge παρὰ τῇ κ. Γ. Κόφρα.

Στ. Ἀλ.

ΣΕΡΡΑΙ.— Στὴν 23 τοῦ Γενάρου δόθηκε στὴν πόλιν μας ὁ χορὸς τοῦ Συλλόγου τῶν Δεσποινίδων μας ὑπὲρ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης πρὸς χάρις ἀμφοτέρων πᾶσι καλλίτερος χορὸς ποὺ δόθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια στὰς Σέρρας. Κι' αὐτὸ χάρις σὲ ἀκούραστα κορίτσια μας ποὺ δὲν ἀπόκλιναν νὰ τρέχουν γιὰ νὰ μορφοῦν νὰ μᾶς δώσουν κατὰ τὸ ὁμοῖον. Αἱ δίδες Φιδετζή, Θεαγένους, Καρατζά, Μηνά, Παπανικολάου καὶ Κηπουροῦ, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον δηλαδὴ τοῦ Συλλόγου, ἀκούραστο γιὰ τὸν τόσον ἐθνικὸ σκοπὸ τοῦ χοροῦ. Ἡ αἴθουσα τοῦ χοροῦ διακοσμημένη μὲ πολλὰ λεπτὰ γοῦστο χάρις στοὺς κ. κ. Σαβίνοφ καὶ Αἰγιδῆν, μηχανικοῦ. Ὁ κ. Εὐδίας, διευθυντὴς τῆς στρατιωτικῆς μὴντας ἀκούρατος σὲ νὰ εὐχαριστῇ ὅλους μὲ τὰ πεταχὰ φῶξ καὶ τὰ παθητικὰ ταγκ ποὺ ἐπαίξε, τὸ ἴδιον καὶ ὁ κ. Βελλικιστοῦς διευθυντὴς τῆς μὴντας τοῦ Ὁργανογραφίου μας.

Στὸ κομψὸ σύνολο τοῦ χοροῦ διακρίνουμεν εἰς καλλίτερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πόλιν μας, τὸν κ. Νομάρχην, τὸν κ. Δημάρχον μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν τυχρὸν τῆς βραδυᾶς κ. Ἀνδριόπουλον, ποὺ κέρδιζε ἕνα ὀραῖο ταμνὰ ζωγραφικῆς κ. ἄ. **Τίτος**

ΦΡΕ. (Κρήτης).— Παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν ψῆχος, τὰς ἐσπέραις ὁ ἀπογευματινὸς περίπατος τοῦχορῶν μᾶς συγκεντρώνει ἀρκετὸν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον. Ζωορὰ ἐπίσης κίνησις παρατηρεῖται στὴν ρωμαντικὴν θέσιν «Λουτρό».

Προσέξτε μεταξὺ τῶν περιπατητῶν καὶ περιπατητρίων διεκρίνανε τοὺς κ. Ν. Μαρινάκη, Π. Τσανουδάκη, Σπ. Κακατοῦλην, Μ. Φιντιριλῆν. Τὰς κυρίας Ἐλευθερίαν Γ. Μαυρομυλῆν, Ἀννὰ Μ. Βελουδάκη, Κατίναν Κ. Παπαδάκη καὶ τὰς δίδας Ἀθηνά Φιντιριλῆν, Μαρίαν Παυνοδάκη, Σάσαν Βολουδάκη. Τὸ ἴδιον βράδιον συγκεντρώσεις στὸν φιλόξενον οἶκον τῆς κ. Χρυσῆς Χριστοδουλάκη. **Φιλία Χριστοδουλάκη**

Δίδα Ἀγγελεῖτι Κ. ὑπὸ τοῦ. Ἐνταῦθα, Σας εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ μὲς γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἐννοοῦμεν, συνφορμήν. Ὁ κ. Α. εἶναι ἑρμητικὸν ἀπασχολημένος κατ' αὐτὰς. Προσέξτε, θὰ ἔχουν καὶ αὐτὸν ἑρμητικὸν. Ἄπο τοῦ ποιημάτων ποὺ μᾶς στέλνετε βλέπουμε διὰ δὲν σας εἶναι τὸ πᾶσιμα, ἀν διαβάσετε δὲ ἀρκετὴν ποίησιν θὰ κατανοήσετε νὰ γράψετε καλὰ. Δ. Κ. ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Τὸ ποίημα σας δὲν ἐκινεῖται μὲ τὸ ἀπαραίτητον δικαιώμα κρίσεως καὶ συνείσθησιν διὰ ἑλπίθην ὅτι ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄλλα ἐκδοθέντα ἡμερολόγια. Τὰ ποιήματα σας δὲν ἔληφθην ἐπὶ ὄν. Σ. Π. Ἐλ. ὁ ὁ ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Ἐφ' ὅσον δὲν σας ἀπαντήσαμε αὐτὸ σῆμα διὰ τὸ ποίημα σας δὲν ἔληφθην. Ἀντιμετώπιζον, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἑρμητικὴν γιὰ σας σχετικῶς μὲ τὸ ἔχημα τῆς συγγραφῆς. Β. Α. Ἀρ. α. ἡν, Πειραιᾶ. Σας εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὸ ἐννοοῦμεν λόγια σας πρὸς τὸν ἑρμητικὸν τοῦ Μπουκέτου. Παραμυθιστικὸν ἦτο ἀσυνάρτητος ἀνταρῶν ἐπὶ διὰ τὰ ἄ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 1-61

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΛΟΥΒΡ-ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΡΕΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΙΛΤΙΑ 9, ΑΘΗΝΑΙ. - (ΠΑΡΟΔΟΣ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ)

ΑΞΙΟΤΙΜΟΣ ΚΥΡΙΑ,

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πληροφορήσωμεν ὅτι προτιθέμενοι νὰ μεταφέρωμεν τὰ Γραφεῖα καὶ Καταστήματά μας εἰς καταλληλότερον καὶ εὐρυχωρότερον οἶκον, πρὸς καλυτέραν ἐξυτηρέτησιν τῆς πολυπληθοῦς πελατείας μας,

ΕΚΠΟΙΟΥΜΕΝ

ΕΙΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΣ ΤΙΜΑΣ ΚΑΤΩ ΤΟΥ ΚΟΣΤΟΥΣ

ΑΠΟ 20 ΜΕΧΡΙ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

τὸ ὑπάρχον Στὸν μας ὡς καὶ τὸ δειγματολόγιον εἰς ὅλα τὰ εἶδη μας, ἥτοι:

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΣΙΝΔΟΝΙΑ ΔΙΝΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ

ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΑ

ΕΤΟΙΜΑ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ

ΤΣΑΝΤΕΣ

ΥΑΛΙΚΑ

ΕΙΔΗ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗΣ

κ. λ. π. κ. λ. π.

Σᾶς παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς τιμήσετε δι' ἐπισκέψαί σας καὶ ἐπωφεληθῆτε τῆς πραγματικῶς ταύτης εὐκαιρίας τὴν ὁποίαν προσφέρομεν εἰς τὴν πελατείαν μας.

Μετὰ πλείστης τιμῆς

Εἰ Ἀντιπρόσωποι

ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ & ΣΙΑ